

מצילים חיים

מתנת חיים // כסח תש"פ

מהמשטרה
באהבה

סיפוריהם של מתי
חוג'ה, יהודה גרוסמן
וליאור יפרח - שוטרים
אשר מתחת למדיהם
מסתתרים לב חם
ונתינה עצומה

צילום: טל טויר

מתנת חיים

מתנדבים למען השתלת כליה

מיסודו של הרב ישעיהו הבר

מעבדות לחרות

בעומדינו בשערי מגזין סיפורי תורמי הכליה הנוכחי, אשר הוכן בתנאי סגר ובידוד, התלבטנו: האמנם זה הזמן המתאים להוציאו לאור? כאשר רבים מבני עמינו בכל מקומות מושבותיהם, נתונים בצרה, ספונים מפני המגיפה, ובפרט שעתה, נעצרו כל השתלות הכליה בארץ.

אך במחשבה שניה, חשבנו כי היא הנותנת, דווקא עתה נודעת חשיבות עליונה, להתחזק מהידיעה עד כמה עם נפלא אנחנו, עם של ערבות הדדית, ונכונות הקרבה למען הזולת.

יהי רצון שזכות מעשי החסד הנשגבים המתוארים כאן, תעמוד לכלל ישראל, ויאמר הקב"ה לצורתנו די, ומי שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם, כן יגיענו השם למועדים אחרים, שמחים בבנין עירך וששים בעבודתך.

פסח כשר ושמח לכל בית ישראל
הרב ישעיהו הבר
יו"ר "מתנת חיים"

ברכת תודה והוקרה לחברי קהילת "מוריה" בפתח תקווה

אשר הרימו תרומה נכבדה לרגל יום חגם,
יובל 25 שנה ליסוד הקהילה.

בזכותם מגזין זה רואה אור.
שיזכו להרבות תורה וחסד.

32 לרוץ אל התרומה

רות גואטה החליטה לתרום כליה לרגל יום הולדתה ה-40, ומה עם ההשתתפות במרוץ הנשים, בו חלמה ליטול חלק?

34 כשוט לתרום

"אתה רק מרוויח וכמעט לא משלם מחיר", טוען נצר משאלי, כשהוא מספר על תרומת הכליה שלו

36 מייד אין אמריקה

אחרי שאריק סולט עלה לארץ, הוא החליט כי ברצונו להעניק את כלייתו למי שזקוק לה ביותר

38 טל של חיים

שמעון טל היה בן 63 כשהחליט לתרום כליה, ואיך הגיב אביו, השופט בדימוס צבי אלימלך טל?

40 תרומה מכל הלב

מתן הומינר, מורה ומחנך, תרם כליה לבחור בן 47, ושבוועיים לאחר מכן כבר שב לתלמידיו שציפו לו

24

להביא חיים לעולם עובד שתרם, מעסיק שהצטרף, וחולה כליות שחיינו נצלו. עקיבא הכהן תרם כליה לעומר זייגר, רגע לפני שעשעון החול אזל

26

להסתכל לתרומה בעיניים נמרוד פלמ"ח, העוסק בפיתוח מנהיגות, היה הראשון בסביבתו שתרם כליה. "אני מסתכל על הצלקות ולא רואה את הכאב", הוא מספר

28

כליה כנגד הסיכויים במשך חמש שנים נלחם דרור שוגרמן על הזכות לתרום כליה, עבר את הבדיקות, ספג דחיות ואכזבות, אך לא התייאש

30

מסע של שיתוף יהונתן בונה, סגן מנהל בית ספר, החליט לתרום כליה, וקיבל גם החלטה מכוננת - לחשוף את התרומה עוד לפני הניתוח ולשתף בכך את סביבתו

14

משפחה של מצילים כשאירית בירנבאום תרמה כליה, היא לא שיערה שתסחף אחריה גם את דודתה בת ה-64 ואת אחותה וגיסה

18

מלאך הכליות "הייתי מגיע לטיפול הדיאליזה ומנסה לחשוב: יהאם ימצא מישהו בעולם שירצה להציל אדם שהוא לא מכיר?". ילק איינאו מספר על ימי הדיאליזה

20

דרמה ביתוח עופר ירושלמי, מנהל בית ספר לנוער בסיכון, נעש לתרומת הכליה ללא שום לבטים. אך רגע לפני הניתוח הודיעו לו שהניתוח בוטל

22

בידיים של הקב"ה "הרגשתי שלא אני מנהלת את התרומה, אלא הקב"ה הוא זה שמוביל אותי ואני רק שליחה", מספרת יעל, אמא לעשרה, שתרמה כליה

4

מהמשטרה באהבה חשבתם ששוטרים הם עם עסוק ובעל שגרה יומיומית צפופה? כל זה נכון, אך זה לא מנע משלושה שוטרים להצטרף לתורמי הכליות

8

לחלום לעשות טוב עו"ד שלומי אברמזון, בכיר בפרקליטות המדינה, החליט לתרום כליה, אך לא שיער שהיא תגיע לפצועת הפגיעה הקשה

10

תרומה מתוך הכנסת מה גרם לחבר הכנסת חילי טרופר לתרום כליה בדיוק חודש לפני הבחירות? ומדוע הוא הסתיר זאת עד לרגע האחרון?

12

הגיסים המתגייסים שי ואלנתן הוד וגיסם דותן בן דוד, החליטו לתרום את כליותיהם לשלושה בחורים שלא הכירו. "בוודאי שהושפענו זה מזה", הם אומרים

מז"ל: ירח טוקר | עורכת גרפית: חוה סין שלום
עריכה: הדס אפיק | הפקה: מירי שבתאי
שיווק ופרסום: פרסום חן

צילומים: אלעד מלכה, יונתן וויל, טל טיירי,
אריאל וויס, נתן וויל, חיים מאירסדורף

מתנת חיים, כנפי נשרים 15, בית התאומים גבעת שאול ירושלים
טלפון: 02-500-0755 מקס: 072-255-5757
matnatc@gmail.com | www.kilya.org.il

מוקד תרומות: *2716

שזו הדרך היחידה שלי, כגבר, לתת חיים מגופי. נתתי לבדיקות עדיפות גבוהה והצלחתי לשלב את זה ביחד עם כל המשימות האחרות. ברור שללא הסיוע והתמיכה של אשתי ושל המפקדים שלי, הדבר לא היה יוצא לפועל. אני חושב שהמהות של שוטר היא למסור את הנפש ולתת מעצמו, ועל ידי התרומה הרגשית שאני מממש את תפקידי באמצעות דרך כל כך מיוחדת."

תהליך תרומת הכליה נמשך כשמונה חודשים. "הבדיקות היו ארוכות, ומכיוון שיש לי סוג דם נדיר, לקח קצת זמן עד שהתאימו לי את המושל. לא היו לי בקשות לגבי מגדר או גיל, ביקשתי רק שהוא יהיה יהודי. כשעה לפני הניתוח, כשפגשתי אותו, שמחתי לגלות שהוא בערך בגילי, אב לילדים. הוא סיפר לי על כך שזו פעם שנייה שהוא עובר ניתוח להשתלת כליה, לאחר שהפעם הקודמת הייתה לפני כ-20 שנה, אז הוא קיבל כליה מבן משפחה. לפני כחצי שנה חלה התדרדרות והוא נכנס לדיאליזה. זו הייתה עבורו מכה גדולה, כי הוא עובד כמלגזן וזקוק מאוד לכוחותיו הפיזיים."

יהודה מציין שהרגעים של לפני הניתוח הזניקו אותו לשיאים חדשים של התרגשות. "במתנת חיים שמרו אתי על קשר כל הזמן והרגשתי ממש יחס אישי, גם חברים שתרמו בעבר העניקו לי ליווי צמוד שבו הסבירו לי מה עומד לקרות ומה יעבור עליי. לפני הניתוח צלצל משהו מהמתנדבים והודיע שהוא רוצה לבוא לבקר. 'סתם כך, כי אני בדרך לעבודה'. גם אחרי הניתוח היו מתנדבים שהגיעו מידי יום, שימחו, שיתפו ונתנו כוחות. שיא השיאים היה כמובן כשהרב הבר בעצמו בא לבקר אותי. התרגשתי מאוד. התחושה הייתה שנכנסתי לתוך משפחה – משפחת מתנת חיים."

יהודה עוצר לרגע את דיבורו. קולו נשנק כשהוא מציין את הרגע בו התוודע לכך שהניתוח עבר בהצלחה והכליה נקלטה. "לא אסתיר את זה שדאגתי לפני הניתוח שהכליה לא תיקלט או שמשהו לא יהיה תקין. ידעתי שלא אוכל לחזור על התרומה בשנית, חזו ההזדמנות היחידה שלי לתרום. אין לי מילים כדי לתאר את האושר הגדול, כשהבנתי שהכליה מתפקדת."

חשבתם ששוטרים הם עם עסוק ובעל שגרה יומיומית צפופה? כל זה נכון, אך זה לא מנע משלושה שוטרים בישראל להצטרף לתורמי הכליות < קבלו את סיפוריהם של **מתי חוגיה, יהודה גרוסמן וליאור יפרח** - שוטרים אשר מתחת למדיהם מסתתרים לב חם ונתינה עצומה
צילום: אריאל וייס / נתן וייל

השוטר האוהב

קשה. קשה למצוא רגע פנוי בזמנו של יהודה גרוסמן כדי לנהל אתו שיחה. בתפקידו הוא שוטר קהילתי האחראי על גוש המונה 12 יישובים, ביניהם שילה ועלי. בימים אלו של ערב פסח, הוא טרוד מבוקר עד ליל בנושא הקורונה, כשהוא מלווה אנשים, מטפל בפניות ועוזר באכיפה במשך כל היום. לעובדה שהוא תרם כליה לפני כחודשיים, הוא כמעט לא מתייחס. "זה לא שינה שום דבר בפעילות שלי", הוא אומר בכנות, "מאז שחזרתי לתפקיד לפני כחודש, אני עובד לגמרי כרגיל, ללא כל שינוי."

עם עבודה כל כך מתישה, איך מצאת זמן לתרום כליה? הוא לא מתפלל, רק מחייך ומשיב: "שמעת פעם על המושג 'סדרי עדיפויות'? בתקופה שבה ניגשתי לתרום, החלטתי שהמעשה הזה חשוב לי יותר מכל. למרות שברוך השם יש לי עשרה ילדים, הרגשתי

מהמשטרה באהבה

עו"ד שלומי אברמזון, בכיר בפרקליטות המדינה, נתקל במסגרת תפקידו בכל כך הרבה רוע ואלימות, עד שהחליט שהוא מוכרח לעשות דבר מה כדי להביא טוב לעולם < הוא החליט לתרום כליה, אך לא שיער שהיא תגיע דווקא לפצועת הפיצוע הקשה

של דבר, לאחר כל הלבטים, ההחלטה הייתה די פשוטה". עו"ד אברמזון מציין כי למרות ששמע על רבקה במשך כל החודשים שקדמו לניתוח, הוא פגש אותה לראשונה רק בבית החולים, לאחר שהניתוח הסתיים. "זו הייתה בהחלט אחת הסיטואציות המרגשות בחיי", הוא אומר, "המחשבה על כך שאתה פוגש מישהי שסבלה כל כך הרבה, וכעת יוצאת לדרך חדשה ובריאה, כשאיבר מגופך נמצא בתוך גופה - היא לא פחות ממדהימה. אתה פתאום קולט שזכית לעשות צעד כל כך חשוב, וכשאתה רואה את האושר בפנים שמולך, אתה מרגיש באמת ובתמים שהוא מרפא לך את כל הכאבים של הניתוח. ישנם שני שירים שהתנגנו אצלי בראש לאורך התהליך", הוא מוסיף, "אחד מהם הוא השיר של דני בסך ששר 'מתי בפעם האחרונה עשית משהו שבביל משהו?'. המשפט הזה הוא לדעתי כל כך חזק, וגורם לי בכל פעם מחדש להרהר על הצורך כל יום לעשות משהו שבביל משהו. השיר השני הוא של אהרן רזאל, שמבוסס על האמרה של רבי קלונימוס מפיאסצנה שאמר כי 'הדבר הכי גדול שיכול לעשות בעולם זה לעשות טובה למישהו אחר'. שני השירים האלו התנגנו אצלי לאורך התקופה, ועד היום כשאני נזכר בתרומה הם שבים ומתנגנים באוזני. כולנו רוצים לעשות מעשים טובים, אך לא תמיד זוכים לכך, והנה, ניתנה לי הזדמנות כל כך ייחודית".

להמשיך לעשות טוב

אנחנו מדברים עם שלומי מספר חודשים אחרי הניתוח, ונראה כי הביטחון שלו בהחלטה ותחושת השלמות שלו ביחס אליה נותרו כשהיו. הוא מתאר שבתוך 48 שעות הוא כבר היה בבית, בתוך שבועיים חזר לעבודה ובתוך חודשיים חזר לרוץ, כך שהוא מרגיש שאין ספק כי הקושי שנגרם לו הוא ממש מחיר קטן לעומת השינוי העצום שהתחולל בחייה של רבקה, עימה הוא בקשר רציף, שבעצם נולדה במוכן מסוים מחדש.

שלומי הוא שכן וחבר טוב של ח"כ חילי טרופר שהלך בעקבותיו ותרם גם הוא לאחרונה כליה. חשוב לו להעביר מסר אחד דווקא בימי הקורונה האלו ודווקא בימי הפסח בהם אנו מצווים לנקות את החמץ הפנימי ולצאת לחירות. בעיניו, חירות היא נתינה ואהבת חינם. מבחינתו, בין אם תבחרו לתרום כליה ובין אם לא - הדבר הכי חשוב זה לתת לאחר, לנסות כל יום לחלום ולחשוב איך אנחנו עושים טובה למישהו אחר.

המאמר מבוסס על ראיון שניתן במסגרת התוכנית 'קלמן- ליברמן' ברשת ב'. הריאיון עורר גלים רבים ואף סיוון רהב- מאיר שמעה אותו במקרה, התלהבה, התרשמה, התרגשה וציטטה אותו כמעט במלואו בתכניתה ברדיו.

נראה שאכן אנו הופכים להיות מובילים עולמיים בתחום תרומות כליה לאנשים זרים. אני משתדל לתרום בכל מיני דרכים לציבור גם בעבודה וגם בעמותות חברתיות, אבל רציתי לעשות משהו עוצמתי של נתינה ושל דוגמה אישית שיגשים את החלום הזה".

תרומה מיוחדת לאישה מיוחדת

עו"ד אברמזון פנה למתנת חיים, ואז גילה שהוא זוכה לא רק לבצע מעשה מדהים, אלא גם לתרום לאישה מדהימה. "כשהתחלתי למלא את הטפסים עוד לא ידעתי למי אני עומד לתרום", הוא מדגיש, "השארתי למתנת חיים להחליט על כך. אבל בשלב מסוים, עוד לפני ששידכו לי אדם הזקוק לכך, קיבלתי הודעה שהועלתה בקבוצת הווטסאפ של השבט שלי מתנועת הנוער בה הייתי בצעירותי. בהודעה נכתב שמחפשים תרומת כליה לאישה צעירה, אמא לשלושה ילדים. השבתי לה בחזרה שאני ממילא נמצא כבר בתוך התהליך ועוד לא ברור לי למי אני תורם, אז אם צריך - אתרום בשמחה. לאחר מכן פנינו שנינו למתנת חיים וביקשנו שאתרום דווקא לאותה אישה ספציפית".

המושלת התגלתה בשם רבקה. "בנוסף לכך שהיא אישה מקסימה ואמא לשלושה ילדים קטנים", מספר עו"ד אברמזון, "היא גם עברה התמודדות לא קלה בחייה, לאחר שנפצעה בפיגוע בגבעה הצרפתית וסבלה מפגיעות של רסיסים בכל חלקי גופה, האדם שהיה לצידה נהרג, אך חייה ניצלו בנס. עם השנים הובילה כנראה פציעתה הקשה לכך שכליותיה קרסו, ובמשך שנה שלמה היא נאלצה לעבור טיפולי דיאליזה, שגרמו לה לחוויה נוראה ומנעו ממנה לתפקד בבית ובעבודה". עו"ד אברמזון המשיך בבדיקות הנדרשות לצורך ההתאמה המלאה, כאשר גם רבקה עברה במקביל את הבדיקות שנדרשו, עד לרגע בו ניתנו כל האישורים ואפשר היה לצאת לדרך.

"תיקון עולם"

עו"ד אברמזון שעובד בפרקליטות מציין שאולי גם מה שהוא נחשף אליו בעבודה תרם להחלטה. "אני בא מתוך מקום שבו אני נחשף לצערי בעיקר לרוע של העולם", הוא מסביר, "כמו עבירות אלימות, עבירות של הסתה ושנאה גדולה, וכן עבירות ביטחון וטרור. אני רואה להיכן הדברים מגיעים, ותמיד חולם לתקן את העולם. זה לא שלא היו לי בכלל מחשבות או ספקות. הפחדים קיימים. פה ושם מצאתי את עצמי מהרהר בכך שאם נולדתי עם שתי כליות, ככל הנראה בורא עולם חושב שאני זקוק לשתייהן, אבל בכל פעם שהצבתי מנגד את המשקל העצום שיש לתרומה ועד כמה שהיא יכולה להשפיע על חייה של המושלת, פסקו כל הלבטים. היה ברור לי שהסיכון הקטן שלי שווה בוודאי את הסיכוי הגדול שאני מעניק לה, וזה הדבר שעמד בראש מעייניי. בסופו

זה המלאך שלי שהציל אותי ותרם לי כליה פשוט אין לי מילים איזה אנשים מדהימים יש בעולם הזה

לחלום לעשות טוב

לא פעם נתקל עו"ד שלומי אברמזון בשאלה: "למה החלטת לתרום כליה?" "אין לי ממש תשובה ברורה לזה", הוא אומר. "אני חושב שזה צירוף של כל מיני דברים שכולם הצטרפו למעשה אחד. סוג של דבר שמגיע מהבית, מאמא שלי שחינכה לנתינה, ומאבי שהיה מנהל בית ספר לילדים חירשים יהודים וערבים, שהנתינה להם הייתה כל עולמו, ואף הזמן להדליק לפני כמה שנים משואה ביום העצמאות. כל אחיותיי עוסקות בתחום החינוך, ואחי שעוסק בחינוך גם הוא, תרם לפני כ-15 שנה כליה לאבי. ייתכן שאז נטמן הזרע. בתחילה הרגשתי שאני צריך לשמור את הכליה עבורו, אבל עם הזמן הרגשתי שאחי ברוך השם בריא, ואם חלילה יקרה משהו, יש במשפחה מספיק כאלו שיכולים לתרום לו. "אני מרגיש שבאנו לעולם כדי לחלום ולעשות שבביל האחר. אנחנו טובעים בשגרה ולא מצליחים לחלום. לעם שלנו יש מסורת דתית- חברתית- תרבותית מפוארת שהביאה בשורה לעולם. הייתי רוצה שלא נהיה רק אומת הסטארט-אפ אלא נהיה 'עם סגולה' - מצפן מוסרי, מוביל עולמי בתחומים חברתיים. בזכות מתנת חיים

ובכל פעם שידעתי שיש לי בדיקה פיניתי מיד את כל המחויבויות האחרות. ראש הצוות שלי ידע שאני תורם, והוא עזר לי בבניית מערכת מתאימה. בסופו של דבר קבעו לי את הניתוח חודש בדיוק לפני הבחירות, מה שמבחינתי היה מושלם."

מי שזכה לקבל כליה מתוך הכנסת הוא חולה כבן שישים, מסעך במקצועו, שכליותיו קרסו באופן בלתי צפוי והוא נאלץ להתחבר למכונת דיאליזה בכל לילה למשך תשע שעות, מה שהשבית אותו לגמרי ופגע בו גופנית ונפשית. לסבל הרב שהסבו לו הטיפולים הצטרף גם סבל נוסף, מאחר שבחודשים האחרונים נמצא לו תורם שהגיע עד לוועדה האחרונה, שם הוא נפסל והותיר אחריו את המסעך עם שברון לב גדול.

"לא פגשתי את המושג שלי לפני התרומה, אפילו לא ידעתי את שמו", מציין טרופר, "סיפרו לי עליו רק בקווים כלליים וללא פרטים מזהים. רק יומיים לאחר הניתוח נפגשנו לראשונה."

איך נראתה הפגישה?

"בתחילה היה קצת מוזר", הוא מודה, "אתה יושב ליד אדם שהוא לכאורה זה, כשאתה יודע שבתוך הגוף שלו נמצא איבר שלך. אבל לצד התחושה הזו הייתה גם התרגשות גדולה, כי לראשונה, אחרי כל התהליך שעברתי, ראיתי שלתרומה שלי יש פנים, פתאום הבנתי להיכן הכליה מגיעה וקלטתי באופן המוחשי ביותר את המשמעות של נתינת חיים."

להוסיף טוב לעולם

הידיעה על כך שחבר כנסת במדינת ישראל תרם כליה, עשתה לה כנפיים, ושעה קלה לאחר שהסתיים הניתוח כבר רעשו הרשתות החברתיות. "האמת היא שהתלבטתי הרבה לפני שנחשפתי", מציין טרופר, "מצד אחד ידוע ש'אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין', אך מצד שני אני בעצמי הגעתי לתרומה בעקבות סיפורים של אנשים שתרמו ונחשפו. מי שהכריע לבסוף הוא דווקא אבא שלי שאמר לי: 'אם בזכותך עוד אדם אחד יינצל - אתה לא רק צריך, אלא מוכרח לעשות זאת'."

בסופו של דבר התגלתה החשיפה כיעילה. "הרב הבר סיפר לי שאחרי שנודע סיפור התרומה שלי, הגיעו אליו הרבה מאוד פניות. גם אני קיבלתי טלפונים מאנשים שביקשו לשמוע את הסיפור מכלי ראשון, לברר פרטים ולספר לי שגם הם שוקלים לעשות זאת. בנושא זה חשוב לי גם לציין שאמנם בציבור הדתי והחרדי, נושא תרומת הכליה מן החי הפך למוכר מאוד בשנים האחרונות, אך בציבור הכללי כמעט ואין לכך מודעות. זכיתי ודווקא כחבר כנסת, הסיפור שלי חצה מגזרים, והפך את תרומת הכליה לנגישה וקרובה לכל חלקי האוכלוסייה."

"באופן אישי", הוא מסיים, "צריך לזכור שאולי המקרה שלי עשה יותר רעש ציבורי, אך אני רק אחד מתוך מאות שתרומו, ורבים האנשים המופלאים שמסתובבים בינינו. אני מרגיש שכנחב ציבור יש לי כוח להשפיע ולהעלות למודעות, והמחויבות שלי היא לנצל את מעמדי לא למען שררה אישית אלא כדי להוסיף טוב לעולם. במובן הזה אני מרגיש שלגמרי זכיתי."

חודש בדיוק לפני שנערכו הבחירות לכנסת בפעם השלישית, מצא את עצמו ח"כ חילי טרופר ממפלגת כחול-לבן, כשהוא פוסע במסדרונות בית החולים הדסה עין כרם. לא, הוא לא ניסה לקדם שם מסע בחירות או תעמולה, כל מעייניו היו נתונים לנושא שונה וערכי הרבה יותר. הוא ידע שהיום זה עומד לקרות - בסיומו של תהליך בדיקות ממושך הוא יעבור ניתוח, ובו תילקח כליה מגופו ותושלל אצל אדם שעד כה הוא לא פגש ואין לו מושג על זהותו.

"זו לא הייתה החלטה של רגע אחד", מסביר טרופר על הרצון שהוביל אותו להצטרף למעגל התורמים. "כמו רבים אחרים, גם אני נחשפתי לנושא דרך כתבות שונות שקראתי ופרסומים של מתנת חיים. בכל פעם מחדש הרגשתי את הרצון החזק לתרום, אך עד לאחרונה היו שני דברים שמנעו זאת ממני - אשתי שדאגה וחששה מאוד מהסיכונים, והעומס הבלתי נגמר בעבודה. כבר שנים שאני יודע בליבי שאני רוצה לתרום, אך מחכה לתזמון נכון."

התזמון הזה הגיע למרבה הפלא דווקא בזכות פיזור של הכנסת. "אם עד היום לא ברור מהם הדברים הטובים שיצאו מכך, אז הנה הדבר הראשון", הוא מעיר בחיוך, "כי לפני שהכנסת התפזרה בפעם השנייה, הודעתי לאשתי ולראש המפלגה בני גנץ שאם מתברר שצפוי לנו קמפיין בחירות נוסף, אז אני הולך לתרום כליה, כי אני מרגיש שאני חייב לעשות משהו משמעותי בתוך השנה המטרופת הזו. מעט לאחר מכן, כשהסתמן שאנחנו אכן לקראת מערכת בחירות שלישית, כבר הודעתי לאשתי שזהו זה - החלטתי."

במהירות וללא עיכובים

טרופר מציין שהוא יזם פגישה עם הרב הבר, אליה הגיע יחד עם אשתו. "העלינו בפגישה את כל השאלות, והרב השיב לנו בנחת והסביר בצורה המקיפה ביותר, אחר כך הוא הפנה אותנו לשיחה עם כמה נפרולוגים ידועים שנתנו לנו מידע מעמיק. אשתי אמנם המשיכה לדאוג באופן טבעי, אך היא נתנה את אישורה בלב שלם וכך נכנסתי לתהליך."

לדבריו של טרופר, בשלבים הראשונים הוא העדיף שלא לשתף כמעט אף אחד בתהליך התרומה. "ידעו על כך רק ההורים משני הצדדים והילדים, וכן בני גנץ והצוות שלי. מעבר לכך העדפתי שלא לשתף אף אחד. הרגשתי שאני מעוניין לעבור את התהליך בשקט ובביטחון. רק כמה ימים לפני התרומה, כשכבר היה ברור שהיא בעזרת השם תצא לפועל, שיתפתי גם את בני המשפחה המורחבת יותר."

איך חבר כנסת מצליח לפנות זמן לבדיקות בתקופה כה עמוסה?
"נכון שמדובר בבדיקות שלוקחות זמן ובתקופה עמוסה, אבל כבר בפגישה הראשונה עם הרב הבר הבהרתי לו שיש לי חודש וחצי בלבד עד הניתוח, כי בעוד חודשיים וחצי צפויות בחירות. הרב אמר לי שבדרך הטבע לא נראה לו שזה אפשרי, אבל אני התעקשתי, והרב וכל הצוות של מתנת חיים התגייסו בכל כוחם. גם בבית החולים הדסה היו מודעים לכך שאני לחוץ ולכן אפשרו לי ימים מרוכזים של בדיקות, מה שזירז את התהליך. מצידי עשיתי השתדלות מיוחדת,

מה גרם לחבר הכנסת חילי טרופר לתרום כליה בדיוק חודש לפני הבחירות? מדוע הוא הסתיר זאת עד לרגע האחרון? ומיהו האדם שקיבל את הכליה?

תרומה מתוך הכנסת

שי ואלנתן הוד וגיסם דותן בן דוד, החליטו לתרום את כליותיהם לשלושה בחורים שלא הכירו < "בוודאי שהושפענו זה מזה", הם אומרים, ובכל זאת, חלפו כמעט שש שנים מאז התרומה הראשונה ועד לזו האחרונה

כיום בארץ כ-800 אנשים שמצפים לכליה. עד שזה קורה הם נאלצים לרוב לעבור טיפולי דיאליזה וחיייהם הופכים לסיט מן הגיהנום. אני חושב שאם יש אנשים כמוני שחושבים על אפשרות לתרום ומתמהמהים ללא כל סיבה, כדאי שינשמו עמוק ופשוט יגשו לתהליך. זוהי הצלת חיים פשוטו כמשמעו, עולם שלם תלוי בכם."

אלנתן: "שיא של התרגשות"

אלנתן הוד הוא הצלע השלישית בתרומה המשפחתית. "יצאתי מסעודת הוודיה של דותן", הוא מספר, "ובדרך חזר שוחחתי עם אשתי והחלטנו שאני 'הולך על זה'". לדבריו, הרעיון ניקר בליבו עוד הרבה לפני כן, למעשה - מאז שאחיו שי תרם, "ובכל זאת לקח לי זמן להבין שלא רק אנשים מיוחדים יכולים לתרום, אלא גם אני מסוגל", הוא מסביר. "בנוסף, גם ראיתי מקרוב עד כמה התרומה משמעותית, והרגשתי רצון חזק לעשות זאת גם כן". את הכליה שלו הוא העניק לבחור בשם לירן המתגורר בתל אביב. "הפעם הראשונה בה שמעתי עליו מעט פרטים הייתה שבוע וחצי לפני הניתוח. התברר לי שהוא רווק בן 31, אחרי שנות דיאליזה לא קלות, שלאחרונה התדרדר מצבו והוא הזנק לראש הרשימה בשל הזדקקותו הדחופה לכליה".

את העובדה שהניתוח הצליח והכליה נקלטה, ידע אלנתן עוד בבית החולים. "הרופאים הראו לי שהממדים הופכים לטובים והכל בסדר", הוא מסביר, "אמרו לי שזה מוכיח שהכליה מתפקדת היטב". חודשיים לאחר התרומה נולד לאלנתן בן, ואחד המוזמנים הראשונים לברית היה כמו כן לירן, שהגיע יחד עם הוריו. "הוא הפך לחלק מהמשפחה שלנו", מציין אלנתן. "אני נמצא כעת בסך הכל חודשיים מספר אחרי התרומה. מבחינה בריאותית חזרתי לשגרה כרגיל, אך מבחינת רוממות הרוח, אני מרגיש עדיין בשיא, כי זה דבר שמלווה אותך ולרגע לא מרפה".

בתרומת כליות, מבהיר דותן, "אמנם הערכתי את שי והבנתי שהוא הציל חיים, אך לא באמת קלטתי את גודל המעשה. לא נעים להגיד, אבל בקושי ידעתי מה זו כליה ומה ההבדל בינה לבין ריאה או כבד. בכל זאת אשתי מספרת שכאשר חזרתי הביתה באותו יום אמרתי לה: 'יבוא יום שגם אני אעשה את זה'". מאז חלף זמן, ודותן שכח מכך לחלוטין. "בערך שנתיים וחצי לאחר התרומה של שי, נסעתי ברכב, ובמקרה שמעתי ברדיו ראיון עם הרב הבר, בו הוא דיבר על תרומת כליה, הסיכונים ואחוזי ההצלחה. בבת אחת זה החזיר אותי לנושא, וחשבתי בליבי שהנה, הגיע הזמן".

בערך שבועיים אחרי הבדיקה הראשונה כבר קיבל דותן שיחת טלפון בה הודיעו לו שיש בחור בן 19 שהיה אמור לקבל כליה מתורם אחר, אלא שממש בערב הניתוח נפסל התורם. כעת ביקשו לדעת אם דותן יוכל לתרום לו. "כמו שחשבתי בחיוב", הוא אומר. בפועל הוא פגש את הבחור לראשונה ימים ספורים לפני הניתוח. "מדובר בבחור שמתגורר עם משפחתו בחולון, הוריו הזמינו אותי ואת אשתי למפגש היכרות בשבוע של הניתוח. הכרנו משפחה מקסימה. ההורים סיפרו לנו במפגש כי בנם נולד עם כליה אחת שכמעט לא מתפקדת, וכבר בלידה הודיעו להם שהתפקוד של הכליה צפוי לרדת מיום ליום, וזה רק עניין של זמן עד שהילד יזדקק לתרומה. התברר לי שאני תורם לו ממש בדקה ה-90, כי הרופאים הכינו אותו לכך שאם הוא לא מקבל בתוך שלושה חודשים כליה, הוא יאלץ להתחיל דיאליזה".

הרגע הגדול בכל התהליך, היה לדבריו של דותן לאחר שהניתוח הסתיים והתברר לו שהכליה נקלטה בהצלחה. גם אצלם התקיימה סעודת הוודיה, במהלכה הוקרן סרט מרגש שתיעד את ימי התרומה. "מאוחר יותר סיפר לי גיסי אלנתן שברגע שבו הוא יצא מהסעודה, הוא קיבל החלטה לתרום גם כן, וכך אכן היה", אומר דותן, ומבקש להדגיש דבר חשוב: "יש

הגיסים המתגייסים

מתוך כל התהליך המיוחד של התרומה, נחקקה בזיכרוננו של שי דווקא סעודת הוודיה שנערכה על ידי המושטל שלו לאחר שיצא מכלל סכנה. "המושטל שלי הזמין לסעודה כמעט את כל החברים שלו ושל הוריו, הגיעו עשרות מוזמנים, ואורחי הכבוד היינו אני ומשפחתי. הגענו מעט באיחור וראינו את כל המוזמנים כבר ממתנינים לנו, כשהאוכל על השולחנות, וכאשר נכנסנו נעמדו כולם דום. רבים מהם היו מבוגרים ממני, חלקם רבנים ואנשי חינוך. הרגשתי ממש חלישות הדעת בסיטואציה המביכה הזו, זה לא היה נעים.

"בשלב מסוים של האירוע ביקשו ממני לשאת דברים. אמנם התכוננתי לכך והכנתי ווארט נחמד, אבל מרוב מבוכה המילים פשוט נשכחו, כך יצא שדיברתי מתוך הלב. סיפרתי על הבושה שאני מרגיש, וציניתי שאני רוצה להסביר לכולם משהו חשוב - יושב מולנו אדם מיוחד במינו, זהו המושטל שלי, שמגיל צעיר יודע מה מותר לו לאכול ומה אסור, כמה לשותות ואיזה תרופות עליו לקחת. למרות מוחלתו הקשה הוא הצליח להקים משפחה והוא עובד ומפרנס בשמחה ובאופטימיות. 'אגיד לכם את האמת', אמרתי לכולם, 'אני לרגע לא חושב שהייתי מצליח להתמודד עם עשיית ממה שהוא מתמודד, ובכל זאת אתם מתייחסים דווקא אליי ושוכחים את הגיבור האמתי באירוע. כי הסיפור המיוחד הוא לא שלי אלא דווקא שלו'. לדבריו של שי, לאחר שאמר את הדברים הוקל לו מעט. "קשה לי עם העובדה שהופכים את התורמים למלאכים גדולים ואני לא אוהב שנוצרת סביבם סגידה", הוא מוסיף, "בסך הכל זכיתי לתרום ואני מאושר בכך, אבל זהו מעשה חד פעמי, ויש כל כך הרבה אנשים בעולם שעושים מעשים גדולים ועצומים פי כמה בשגרה היומיומית שלהם, מבלי שאף אחד קושר להם כתרי תהילה. חישובו על כך".

דותן: "שאלתי את הרב גוגל"

בימים שאחרי תרומתו של שי, הגיע גיסו דותן לבקר בבית החולים. "באותו זמן לא הבנתי כלום

שש שנים חלפו מאז תרומת הכליה של שי הוד, ארבע שנים חלפו מאז שגיסו דותן בן דוד הצטרף אליו, וכחודשיים בלבד מאז שאלנתן הוד - אחיו של שי וגיס של דותן - תרם גם כן. "לא דיברתי במשפחה על החשיבות שבתרומת כליה ולא ניסיתי לשכנע", אומר שי. "אבל זו בהחלט הרגשה מדהימה לדעת שלא רק הצלחתי חיים, אלא שגם עוד אנשים הושפעו מכך ונתמנו לעשות זאת".

אצלו, כאמור, התחיל הכל לפני שש שנים, בימים שבהם עדיין לא הייתה מודעות ציבורית גבוהה לנושא. "שמעתי על האפשרות לתרום כליה ושקלתי אותה ברצינות", הוא מציין, "כדי להבין אם מומלץ לעשות זאת, יצרתי קשר עם כמה רבנים חשובים בציבור הדתי-לאומי, כמו הרב יגאל שפרן, הרב שלמה אבינר והרב יובל שרלו. ביקשתי לברר אם התרומה מותרת הלכתית, והרבנים כולם עודדו וצינינו כי זו זכות גדולה".

שי: "אני לא הגיבור כאן"

שי פתח בתהליך הבדיקות, ועד מהרה התאימו לו חולה שהיה במאבק סביב השעון נגד טיפולי הדיאליזה. הוא מאוד לא רצה לעבור אותם, וניסה למשוך את הזמן באמצעות הקפדה על תזונה נכונה וטיפולים תרופתיים, בסופו של דבר לא נותרה ברירה והוא עבר דיאליזה פעם או פעמיים. "אני עודכנתי במצבו", מציין שי, "והרגשתי חובה גמורה לזרז את הבדיקות כמה שרק אפשר. אמנם זו הייתה תקופה עמוסה בחיי האישיים, גם בלי קשר לתרומה, אך לא דחיתי אף בדיקה. כך זכיתי לתרום מהר מאוד - בתוך ארבעה חודשים".

ואיך הייתה התאוששות?

"הופתעתי מכך שההתאוששות הייתה מאוד מהירה, יותר מכפי ששיערת. עברתי את הניתוח ביום ראשון, חזרתי הביתה ביום רביעי באותו שבוע, וביום ראשון שלאחר מכן כבר חזרתי ללמד את תלמידיי בשיבה".

כשאירית בירנבאום תרמה כליה, היא לא שיערה שתסחף אחריה גם את דודתה בת ה-64 ואת אחותה ג'סיסה - אביחי וטל טיירי > אז איך מרגישים בתרומה משפחתית, ומיהם החולים שקיבלו בזכותה חיים חדשים?

אביחי טיירי תרם כליה לאדם מבוגר; טל, אשתו, תרמה כליה לאב צעיר לשני ילדים; מלכה הובר - דודתם בת ה-64 תרמה כליה בזכות בריאות טובה, ואירית בירנבאום, אחותה של טל, תרמה כליה לאישה חולת כליות. הסתבכתם? אצל המשפחה המדהימה הזו זה היה נראה דווקא ברור למדי. לדבריהם, כבר מהרגע בו נושא תרומת הכליות החל לצוץ במשפחה, היה ברור להם שהוא יצבור תאוצה. "יש לנו במשפחה אנשים עם אידיאל", אומרת טל, ובעלה משלים אותה: "כנראה שכשרואים שאחרים עוברים את התרומה בהצלחה, ללא שום קושי, זה פשוט מעורר השראה, אולי גם סוג של קנאה".

אירית: "איך לא אנצור לאחותי?"

אירית הייתה הראשונה בשרשרת. "התוודעתי למתנת חיים לפני כשלוש וחצי שנים, דרך חוברת שהופצה בחג החנוכה", היא מספרת. "האמת היא שעד אז הקב"ה פינק אותי ולא ערך לי היכרות קרובה עם הנושא הקשה ששמו דיאליזה. אבל אחרי שקראתי את הכתבות בחוברת והבנתי את גודל הסבל שעובר על החולים, פשוט לא מצאתי סיבה שלא לתרום. ברוך השם יש לי גוף בריא, ואם יש אח או אחות מעם ישראל שזקוקים לתרומה שלי, בזמן שאני לא מפסידה דבר, למה שלא אנצור להם?"

לצד ההבנה הפשוטה הזו, הרגישה אירית שכאמא לשבעה ילדים וכאישה אחראית, היא חייבת לוודא באופן מעמיק שהתרומה לא תשפיע עליה לרעה. "פניתי למתנת חיים, היא

מצילים חיים

שאינו מורכב מידי, לתת לאדם חיים – דבר השווה לאין ערוך יותר מכל דבר אחר שעשינו אי פעם.

"ביום שבו הגעתי לבית החולים, כדי לשחרר את אביחי, נפרדנו מהמושתל ובמקרה פגשנו את אחותו שישבה לידו. המושתל התרומם מהמיטה ואמר לנו שלאחרונה גילו אצל האחיות את אותה מחלת כליות תורשתית שמקננת גם בגופו. הוא אמר לנו: 'עכשיו צריך לתרום לה'. באותו רגע, בלי להתבלבל, פניתי אליה והודעתי לה: 'אני שלך'."

ככה, בלי לחשוב הרבה?

"כן, זה הגיע אצלי באופן כל כך טבעי וברור. כמוכן שלא התחלתי מי בדיוק, אלא חייתי שאביחי יתאווש, אבל בערך חודשיים לאחר מכן כבר שלחתי את הטפסים. אצלי, בשונה מאביחי, התהליך היה מעט ארוך יותר. כבר בשלבים הראשונים הובהר לי שלא אוכל לתרום לאחות

של המושתל, כי אין התאמה בינינו, אך שאלו אם אני רוצה להתקדם ולתרום למישהו אחר. כמוכן שהשבתי בחיוב, ואמרתי שאין לי עדיפות לאף אחד 'כל יהודי שצריך עזרה – אני שם בשבילו'."

מהיום שבו התחילה טל בבדיקות חלפה בערך שנה, עד שהגיע יום התרומה. "במתנת חיים ניסו להתאים לי מישהי, אך ללא הצלחה, אחר כך ניסו מישהי אחרת, וגם היא לא התאימה. כך עבר הזמן, עד שלבסוף שיכדו לי את המושתל שלי – אדם צעיר יחסית, בן 46, אב לשני ילדים. אני חייבת לציין שכשפגשתי אותו לראשונה ביום של הוועדה, ראיתי אותו עם סיגריה ביד, וזה קצת הפריע לי. אחר כך הוא סיפר לי שאחרי שראה את האור בעיניים שלי, הוא הרגיש שאינו מסוגל עוד לגעת בסיגריות, וזו הייתה הסיגריה האחרונה שלו."

אבל את הדבר המדהים בסיפור ההשתלה, גילתה טל רק בהמשך. "הניתוח נקבע ליום שלישי, ואני ביקשתי שיקדימו לי אותו ליום ראשון. בבית החולים אפשרו זאת בקלות. רק ביום שלישי, כשהייתי אמורה להשתחרר, סיפרו לי שבשעות אלו ממש נכנסת לחדר הניתוח אחות של המושתל של בעלי – זו שהייתי אמורה לתרום לה מלכתחילה. התברר שהיא הייתה אמורה לעבור את הניתוח ביום ראשון, אך כששמעה שאני מבקשת להקדים, היא התחלפה איתי. בסופו של דבר שתינו היינו מאושפזות, למרות שלא תרמתי לה בפועל. הרגשתי שזו סגירת מעגל אמיתית."

הרבה בחיים. אני מודה להשם שזיכה אותי להיות שליחה לדבר הנפלא הזה."

מלכה מציינת דבר נוסף: "אני זוכרת את הרגע שבו התעוררתי מההרדמה והרגשתי תחושה של: 'וואו, עשיתי את זה'. אי אפשר לתאר את האושר הגדול בכך שידעתי שיש מישהי שחזרת לחיים נורמליים בזכותי. אני חושבת שכל מי שתורם הולך עם התחושה המדהימה הזו. אני מרגישה שזכיתי, וזו תחושה שלא מרפה."

אביחי: "נתתי חיים"

אביחי טיירי ראה מקרוב את בנות משפחתו שתרמו והתרשם מכך מאוד, אך אצלו הגיעה ההכרעה דווקא אחרי שליווה חבר שתרם כליה. "הייתי קרוב אליו ביום התרומה וגם בלילה שאחרי הניתוח. במהלך אותו לילה לא יכולתי לעצום עין, נחשפתי למשפחה שקיבלה את התרומה, ושמעתי את שיחותיהם. עוד באותו לילה הגיעה ההחלטה, וכבר אז, בעודי ליד מיטתו של חברי, שלחתי את המייל הראשון למתנת חיים."

המושתל ש'שודך' לאביחי היה אדם לא צעיר ולא בריא, בשנות ה-60 לחייו, אחרי שנים רבות של דיאליזה. "אני זוכר איך הוא נראה כשנפגשנו לראשונה", אומר אביחי, "זה היה אחרי שהוא יצא מטיפול הדיאליזה האחרון שלו. ראיתי אדם עייף ומותש, עם פנים צהובות, היה ברור שהוא חולה מאוד. אבל כשנפגשנו יומיים לאחר התרומה הוא כבר נראה לגמרי אחרת – פתאום ראיתי אדם חי, עם צבע בפנים ושמחה. ממש ראיתי מול העיניים את המשמעות של נתינת חיים."

למרבה הצער נפטר המושתל כשנה וחודשיים לאחר התרומה, בלי שום קשר למחלת הכליות, אלא בעקבות סרטן בלבב. "טל אשתי היא אחות אונקולוגית", מציין אביחי, "כבר מאז ששמענה על הסרטן שהתגלה אצל המושתל, היא המליצה לי להיפרד ממנו, אבל אני אדם אופטימי ולא הייתי מסוגל לחשוב על כך. אפילו שבוע לפני הפטירה עוד ביקרתי אצלו בבית החולים."

"המושתל שלי לא זכה ליהנות מהתרומה זמן רב, אך למרות זאת היו לו חודשים של אושר. כשהגענו ללוויה, ניגשה אלי בתו ואמרה לי בהתרגשות גדולה: 'נתת לאבא שלי חיים של שמחה, אבא היה שמח בחצי שנה הזו, נסענו ביחד לטיולים ובילוינו, הוא היה פשוט מאושר'."

"חשוב לי גם לציין", מוסיף אביחי, "שבבקבות פטירתו של המושתל היו אנשים שהרגישו שהם צריכים לנחם אותי, כאילו שהתרומה כביכול נכשלה. אבל מבחינתי אני בכלל לא מסתכל על כך ככזו צורה. כמוכן שהיה לי קשה עם הפטירה, כי התחברתי למשפחה ומאוד כאב לי שהם עשו מאמץ ופתאום אביהם נפטר ממשוהו אחר. אבל מעולם לא הרגשתי שהתרומה שלי כביכול 'מבזבזת', בטח שלא התחרטתי. ברור לי שאני עשיתי את שלי והקב"ה עשה את שלו. העובדה שכעבור שנה וחודשיים המושתל הלך לעולמו, אינה מפחיתה כלל מחשיבות התרומה שאני נתתי."

טל: "סגרנו מעגל"

קצת יותר משנה אחרי תרומתו של אביחי, החליטה גם טל, אשתו, להצטרף למעגל התורמים. "עוד לפני שאביחי נכנס לתהליך, כבר ידעתי שאני רוצה לתרום", היא אומרת, "כאחות אונקולוגית אני מכירה במשמעות של נתינה ועשייה, ומדהים אותי לחשוב איך אפשר בתהליך

מלכה: "לא חששתי מהגיל"

אחרי אירית הגיע תורה של דודתה מלכה לתרום. "עקבתי אחרי אירית, והרגשתי את הרצון לתרום גם כן", היא מסבירה. "בכל זאת הדברים נדחו ונדחו, עד שהגעתי לגיל 64. ידעתי שאנשים לא הולכים ונהיים בריאים יותר עם השנים והרגשתי שאם לא עכשיו אימתי? החלטתי לעשות את זה."

לא חששתי לתרום, בשל גילך שאינו צעיר?

"לא. אם הבריאות טובה והרופאים מאשרים אז למה לא? אבל כשהתקשרתי לרב הבר בפעם הראשונה, עברה במוחי לרגע המחשבה: 'אולי ידחו אותי בגלל הגיל?' הרב הפתיע כשהוא אמר לי: 'זהו גיל מצוי'. ברגע שהוא נתן את האישור

התחלתי לרוץ לבצע את הבדיקות. סיימתי אותן בתוך שלושה חודשים בלבד. כולן היו מצוינות, ללא כל דופי. הקב"ה חנן אותי בבריאות ובמדידים טובים."

מלכה התחילה בבדיקות בימים של אחרי פסח. בתחילה דובר על כך שתתרום בחודש אלול, אך היא ביקשה לדחות את התרומה עד אחרי החגים, כדי להגיע אליה נינוחה יותר. ואכן, אחרי שחלפו להם חגי תשרי היא הגיעה לבית החולים, שם עברה את הניתוח והעניקה את תרומתה. את כליותיה. על המושתלת שלה מספרת מלכה: "מדובר באישה כמעט בגיל, בת 67, עם כליות פוליציסטייות. היא הייתה בדיאליזה זמן קצר, אבל עברה עליה תקופה מאוד לא פשוטה, כי בתוך התהליך הזה התגלה אצל בעלה גידול במוח ולאחר זמן קצר הוא נפטר. היא קיבלה את הכליה שלי חודש לפני פטירתו, והוא הספיק להתבשר בבשורה המשמחת. הרגשתי שאני זוכה להעניק רגע של אושר לאישה שעברה כל כך

מספרת, "וביקשתי שישלחו לי מחקרים בנושא. במשך כמה שבועות קראתי מחקרים בעברית ובאנגלית, מכולם הבנתי שהסיכון הוא קטן מאוד. אז עשיתי חישוב פשוט של סיכון-סיכוי, וכשהעמדת את סיכויי הניתוח מול הצלת חיים של אדם, הסיכון התגמד ופשוט לא נראה."

אירית מציינת כי מהיום שבו היא התחילה בבדיקות, חייה השתנו. "אני זוכרת את הנסיעה בדרך חזר מהבדיקה הראשונה, הרגשתי ממש שמחה גדולה, כי ידעתי שאני עושה את שליחותי של הקב"ה ומשתמשת בגוף שלי להצלת חיים. בכלל, הבדיקות עברו עליי בתחושה מאוד משמחת ומאירה, הרגשתי כל הזמן שאני עושה דבר חשוב, ושאר תחומי החיים קיבלו פרופורציות אחרות."

כשהיא הגיעה לוועדה הסופית והאחרונה של משרד הבריאות, כשבועיים לפני הניתוח, היא פגשה לראשונה את המושתלת שלה – יאנה. "היא נכנסה לוועדה בדיוק אחריי", מפרטת אירית, "בתה ליוותה אותה והיא בכתה ודמעה, ממש הרגשתי באותו רגע את הצורך לשלוף את הכליה ולתת לה אותה. התברר שליאנה יש סיפור של מחלת כליות משפחתית. סבא שלה נפטר מהמחלה ובנותיה לא יכולות לתרום לה מאחר שאחת מהן חולה, והשנייה בסיכון לחלות. במשך שבע שנים היא הייתה בדיאליזה, וכבר לא האמינה שתימצא לה כליה."

ערב הניתוח היה לדבריה של אירית מרגש ביותר. "במוצאי שבת, לפני נסיעתי לאשפוז באיילוב הייתה בבית אווירת התעלות אמיתית. כולנו רקדנו ושרנו והודינו לקב"ה על הזכות. נפרדתי מהילדים בדמעות של התרגשות. כשהגעתי לבית החולים ופגשתי את יאנה שהתאשפזה יחד איתי. הבאתי לה מתנה – פמוטים לכבוד שבת, וצירפתי מכתב מחזק. הפגישה הייתה מעצימה, שתינו ידענו שאנחנו הולכות לקראת ניתוח גדול, ושתינו היינו מאושרות. גם במפגש זה היו הרבה דמעות."

תקוות חדשות, פתאום האמנתי שהחיים שלי יכולים להימשך, שעוד יכול להיות טוב".

מאז אותה פגישה חלפה שנה תמימה עד שהגיע הטלפון המיוחל. "זו הייתה שנה מאוד לא פשוטה", אומר ילק, "טיפול דיאליזה הפכו להיות גיהנום, כל הגוף כאב לי מהחיבור למכשיר, הישיבה הקבועה במשך ארבע שעות הטריפה אותי לגמרי, ומצב הרוח היה גרוע מאוד. אבל בכל פעם שהרגשתי שאין לי עוד כוח, נזכרתי ברב הבר ובתקווה שהוא נתן לי, והחלטתי שאני עושה הכל כדי להיות ראוי לתרומה".

ואז, באחד הימים, הגיעה השיחה המיוחלת. "זה היה בדיקת כשחזרתי הביתה, בסיומו של טיפול. על הקו הייתה נציגה של מתנת חיים שהודיעה שנמצא תורם, אך אי אפשר לדעת בוודאות שתהיה התאמה בינינו, לכן אצטרך לחכות בסבלנות עד שהוא יעבור חלק מהבדיקות. אם הכל ימצא תקין - יודיעו לי, וגם אני אתחיל בבדיקות של התאמה והכנה להשתלה".

איך הרגשתי עם הבשורה הזו?

"השתדלתי לא לתלות תקוות, כי בתקופה שהייתי בדיאליזה שמעתי די הרבה סיפורים על חולים שהיו בטוחים שנמצא להם תורם, ולבסוף ברגע האחרון הוא בוטל. התייחסתי לכך מהכיוון של - 'סוף סוף יש תקווה, משהו מצפה באופק', אבל עדיין לא האמנתי שזה באמת עומד לקרות".

חודשים מספר לאחר מכן הפכה התקווה למבוססת יותר, וילק החל להבין שחלומו הגדול בדרך להתממש. "התחלתי לעבור את כל הבדיקות הנדרשות לצורך התאמה וגם הגעתי לוועדות שבדקו שאני רציני ומסוגל לקבל את הכליה".

פגשתי את התורם שלך?

"רציני כל הזמן לפגוש אותו ולגלות מיהו, אבל בסופו של דבר נפגשנו רק ביום הניתוח. קוראים לו בניה והוא צעיר ממני בשנתיים. הוא אב לחמישה ילדים, וכששאלתי אותו מה חסר לו בחיים ולמה הוא החליט לתרום לי, הוא השיב לי בפשטות: 'אני אדם דתי ומאמין שמוטל עליי לגמול חסד ולתת מה שאני יכול'. אני חייב לציין שאני מעריץ שלו ושל אשתו, הם אנשים מיוחדים. אין לי מילים כדי לתאר את גודל המעשה שלהם, כל מילה שאגיד רק תקטין ממנו".

את ניתוח התרומה עבר ילק בערב ראש השנה. "הרגשתי שאני יוצא לחופשי", הוא מציין בהתרגשות, "אין עוד טיפולי דיאליזה וכמעט אין הגבלות על תזונה ושתייה, חזרתי להיות אדם בריא. אמנם הייתי צריך להתמודד בהתחלה עם קצת כאבים של התפרים, אבל הכליה עצמה מתפקדת נפלא, אין שום הבדל בין המצב בו הייתי לפני שהתגלתה המחלה לבין המצב כיום".

ומה קורה היום? אתה עדיין שומר על קשר עם התורם שלך?

"בוודאי, הרווחתי לא רק כליה, אלא גם אח חדש שמעולם לא היה לי. אני מגיע להתארח אצלו לשבתות, וכשבנו נולד הגעתי לברית. אני מרגיש זכות גדולה להיות משויך למשפחה כל כך מדהימה".

הייתי אדם בריא בלי שום מחלות רקע", הוא מדגיש. "באחד הימים קמתי עם כאב בקרסול. בהתחלה הייתי בטוח שזה משהו קטן שיעבור, אך אחרי שהכאב לא עבר, אלא רק התחזק, ניגשתי לעבור בדיקה, בה נאמר לי שאני סובל מאי ספיקת כליות שלפעמים מתבטאת בכאבים במרפקים או בעצמות הרגליים".

מה מרגיש אדם בריא שלפתע הופך לחולה במחלה חמורה?

"נורא", משיב ילק במילה אחת, "הרגשתי נורא, במקרה שלי היה גם הלם גדול, מה שנקרא 'רעם ביום בהיר', כי קיבלתי את הבשורה על מחלת הכליות ביום חמישי, וכבר ביום ראשון שלאחר מכן הכניסו אותי לניתוח בו התקינו לי צנתר שיחבר אותי לדיאליזה. באותו שבוע התחלתי בטיפולים. לא האמנתי למה שקורה סביבי, אבל מהר מאוד נכנסתי לשגרה של כאב, תשישות ועייפות שמעולם לא הכרתי. כמובן שנאלצתי לעזוב את העבודה ואת כל התחביבים שהיו לי. התרכזתי רק במטרה לשרוד, זה לא היה קל בכלל".

ילק ידע שהדבר היחיד שיוציא אותו מן הסיטואציה האיום הזה הוא תרומת כליה, אך למרות זאת הוא כמעט לא ניסה לאתר סביבו אדם קרוב שיוכל לתרום. "לצערי אין לי משפחה גדולה", הוא מסביר, "את הדודים שלי אני בקושי מכיר, ויש לי רק אחות אחת שניסתה לתרום ואמרו לה שהיא לא יכולה. החברים שלי ידעו על מחלתי, אבל הרגשתי לא נעים לבקש מהם דבר כל כך גדול. ידעתי שמי שתורם צריך לעשות זאת מכל הלב, ואם הם לא מצייעים את עצמם, אז אני לא יכול לבוא בבקשות. הבנתי שהתרומה תהיה חייבת להגיע ממישהו חיצוני, ושאלתי את עצמי אם בכלל ימצא יום אחד אדם שאינו יודע מי זה ילק איינאו, ובכל זאת ירצה לתרום לו. היה לי קשה להאמין שזה מציאות".

מה עזר לך בכזו תקופה? מה נתן לך כוח?

"בטבעי אני אדם אופטימי, אז השתדלתי להאמין שיהיה למחלה שלי סוף טוב. לא ידעתי איך, אבל קיוויתי שהחיים שלי יינצלו ושימצא פתרון שיגאל אותי. השתדלתי לקוות, כדי שלא להיכנס לדיכאונת, וכמובן - היה כאן גם הרצון לחיות שגרם לי להחזיק מעמד".

הטלפון הנכסף

באחד הימים, כשילק ישב במחלקת הדיאליזה, באחד מן הטיפולים הנצחיים, ניגש אליו מישהו מהצוות וגילה את אוזנו בדבר קיומו של ארגון מתנת חיים. "הוא המליץ לי לפנות לארגון, וכבר באותו ערב יצרתי קשר וקבעו לי פגישה עם הרב הבר".

כאן עוצר ילק את דיבורו וקולו נשנק. "אין לי מילים כדי לתאר את הרב, הוא מלאך אלוקים ממש. כבר מהרגע הראשון שפגשתי אותו הוא נתן לי כל כך הרבה תקווה ועידוד, הוא לא הבטיח כלום, אבל אמר שיש עדיפות לצעירים וכן לכאלו שעוברים טיפולי דיאליזה, לכן ייתכן שהוא יצליח להתאים לי תורם כליה. סיימנו את הפגישה כשהוא הבטיח שאם ימצא תורם עם התאמה, יפנו אליי. יצאתי עם

מלאכה הכלליות

"במשך שנתיים ישבתי וחיכיתי לכליה", אומר ילק איינאו, חולה דיאליזה לשעבר. "לא יכולתי לעבוד או ללמוד, לא עשיתי כמעט כלום", הוא מוסיף בקול חנוק. "במשך ארבע פעמים בשבוע נדרשתי להגיע לבית החולים כדי להתחבר לדיאליזה למשך ארבע שעות, בכל פעם הוציאו לי מהגוף בערך שלושה ליטרים של נוזלים, הייתי חוזר מותש והולך לישון לפחות למשך 12 שעות. לא הייתי מסוגל כמעט לזוז, את רוב המאכלים היה אסור לי לאכול, ובכל יום היה מותר לי לשתות ארבע כוסות מים בלבד. בימי הקיץ החמים הייתי נמנע לגמרי מלצאת לשמש, כי ידעתי שזה יצמיא אותי, ולא אוכל לשתות".

רעם ביום בהיר

את מחלת הכליות גילה ילק בהפתעה מוחלטת בגיל 28. "באותם ימים עבדתי במפעל קוקה-קולה במשך שעות ארוכות מידי יום, לאחר מכן בשעות הצהריים הייתי נפגש עם חברים ויוצא לפעילויות ספורט".

"הייתי מגיע לטיפול דיאליזה ארבע פעמים בשבוע, מתחבר למכונה למשך ארבע שעות, ומנסה לחשוב: 'האם ימצא מישהו בעולם שירצה להציל אדם שהוא לא מכיר?' < ילק איינאו, בחור צעיר, מספר על ימי הדיאליזה הקשים

כאשר הם נפגשו במקרה אצל מתאמת ההשתלות. "זה היה אחד הרגעים המביכים ביותר בחיי", הוא מודה. "ישבתי בחדר ההמתנה וידעתי שהמושתל עומד להיכנס. פתאום נפתחה הדלת והוא נכנס יחד עם אשתו. היה רגע של שקט, ואז הוא לא הצליח לשלוט עוד על עצמו ופרץ בבכי. הייתי ממש מובך. רק אחרי כמה דקות הוא התאושש ואז יכולנו לשוחח. הוא הציג את עצמו וסיפר לי שבעבר עבד כרופא בבית החולים רמב"ם, אך בשל התדרדרות במצבו הרפואי יצא לפנסיה מוקדמת. הכליות שלו כמעט לא מתפקדות וכבר זמן רב שהוא נזקק לתרומת כליה, אך אף אחד ממשפחתו לא נמצא מתאים כדי לתרום לו".

איך הוא הגיב כשהבין שהניתוח נדחה ברגע האחרון?
"אני חושב שהיה לו אפילו יותר קשה מאשר לי. גם הוא כבר התכונן לניתוח והיה בטוח שבעוד כמה שעות הוא יהיה אחרי כל התהליך. מצאתי את עצמי בשעות של אחרי הביטול, כשאני מרגיע אותו ומבטיח לו שלרגע איני מתחרט, ושנינו ממשיכים לעבור את הניתוח בבית חולים אחר. ביום שלמחרת כבר נסענו יחד לבית החולים בו התקיים לבסוף הניתוח, נפגשנו עם המנתח ותיאמנו את הדברים באופן הטוב ביותר. בסופו של דבר דווקא ההתמודדות המשותפת הזו חיברה בינינו, עד היום אנו מרגישים קשר מאוד עמוק ומשמעותי".

השאיפה: לתקן עולם

כשבועיים אחרי הניתוח כבר חזר עופר לעבודתו באופן חלקי. אחד הדברים הראשונים שהוא עשה היה לכנס את תלמידיו ולשוחח איתם על התרומה. "הרגשתי שאני חייב לעשות זאת, כי בערב הניתוח, כששיתפתי אותם בכך שאני עומד לתרום, התגובות ששמעתי היו בחלקן קשות מאוד. היו תלמידים שטענו: 'למה אתה צריך את זה? מה יצא לך?' היו שטענו: 'אתה מסכן את עצמך', ואחרים דווקא ריחמו על הילדים שלי ועל אשתי. הרגשתי שאני חייב להם הסבר, ובאמת כשחזרתי לבית הספר כינסתי אותם והעברתי להם הרצאה. דיברתי איתם על כך שלכולנו יש מחויבות לתיקון העולם ומוטל על כל אחד מאתנו לעשות מה שהוא מסוגל לשם כך. אז נכון שלפעמים, ובפרט בתקופה הזו, נראה שהעולם כל כך 'מקולקל', אבל זה לא פוטר אותנו מלעשות טוב באמצעות מעשה קטן או פצפון, או במעשה בינוני, כמו זה שאני עשיתי".
בסופו של דבר, מעיד עופר שהתגובות של תלמידיו היו מרגשות ביותר. "היו לי תלמידים שבזמן שבו התאוששתי מהניתוח נכנסו למשרדי, ובלי לדבר הרבה – הורידו את כל התמונות מהקירות וצבעו הכל מחדש, ממש העניקו לי את התחושה של רצון להיות שותפים. היו גם תלמידים שדיברו איתי והתבטאו באופן שחימם את הלב. מדובר בחברה לא פשוטים, והתגובות שלהם ריגשו בצורה נדירה. הרגשתי שזכיתי להעביר מסר בצורה חיה ומוחשית, ואין דבר חשוב מזה".

עופר ירושלמי, מנהל בית ספר לנוער בסיכון, ניגש לתרומת הכליה ללא שום פקפוקים או לבטטים. אך רגע לפני הניתוח, בעודו שוכב על מיטת הניתוחים, הודיעו לו שהניתוח בוטל < איך הוא הגיב? מה אמר המושתל? ומה הוביל לקשר הייחודי שנוצר ביניהם?

"הרגע המבין בחיי"

כשמשוחחים עם עופר, קשה שלא להתרשם מהרוגע ומהביטחון שנשמעים בקולו, אולי הם נובעים מכך שבמקצועו הוא מנהל בית ספר לנוער בסיכון. "הערך שמוביל אותי בחיים הוא המחויבות לתיקון העולם", הוא מסביר, "זה מה שגרם לי להתגורר ביישוב אשחר בגליל התחתון, הנחשב ליישוב מעורב של דתיים וחילוניים, וזה גם מה שהוביל אותי לעיסוקי בעשרים השנים האחרונות עם נוער בסיכון. אני גם ממשיך במילואים על אף שהגעתי לגיל 53, כי אני מאמין שמי שיכול ומסוגל לתרום לחברה – חייב לעשות זאת".
מסיבה זו, כשהוא פגש את החוברת של 'מתנת חיים' בבית הכנסת, הדבר ממש היכה בו. "שאלתי את עצמי איך ייתכן שאני מלכתחילה לא נמצא שם, כי החיבור היה נראה לי מאוד טבעי. מהר מאוד החלטתי להצטרף, זה היה כל כך ברור לי".

לא היו התלבטויות?

"התשובה היא שפשוט לא. לא התלבטתי אפילו לרגע. אולי היה פחד טבעי, בפרט כשהתקרבותי לניתוח. אבל האמונה בצדקת הדרך וצדקת המעשה הייתה מאוד בסיסית. יותר מכך, אני יכול לציין שבילילה שלפני הניתוח ישנתי שינה כל כך מתוקה, וכשהאחות באה להעיר אותי בשש בבוקר כדי להתכונן, הרגשתי כל כך טוב עם עצמי. ידעתי שהגעתי לנקודה הבטוחה והרגועה ביותר, הייתי מאוד שלם עם עצמי".

את המושתל שלו פגש עופר לראשונה עשרה ימים לפני הניתוח,

עופר ירושלמי לא האמין שזה קורה לו: יום הניתוח הגדול, לו הוא ציפה והתכונן במשך חודשים ארוכים, סוף-סוף הגיע. הוא הובל לחדר הניתוח ואף שכב על שולחן הניתוחים, לא לפני שנפרד בהתרגשות עצומה מהמושתל שלו, כשהוא בטוח שבעוד מספר שעות הם יהפכו לאחים בדם. והנה הרופא המנתח מודיע לו את הבשורה הבלתי נתפסת: "אין ניתוח".
"אלו היו רגעים של הלם מוחלט", הוא מספר, "ממש לא האמנתי שזה קורה לי. היחיד שעזר לי לשמור על שפיות ולהבין מה התרחש ומדוע, הוא הרב ישעיהו בר, שמיד כששמע על הביטול יצר איתי קשר. הוא הסביר לי את הסיבה הרפואית שבשלה לא התקיים הניתוח, וגם המליץ לי לעבור את הניתוח בבית חולים אחר. הייתי אז לבוש עדיין בחלוק של בית החולים ונתון תחת הלם כבד. אמרתי לו שאני רוצה לעבור את הניתוח בהקדם האפשרי, כי אני לא מסוגל לחכות עוד, והוא הצליח לסדר לי תאריך חדש בבית חולים אחר אחרי שלושה ימים בלבד".
בסופו של דבר אומר עופר שהכל היה לטובה. "הבנתי שהמקרה שלי היה אכן נדיר והצריך טיפול שונה ומיוחד. הצוות בבית החולים אליו הועברתי ידע לטפל בו היטב, כך שהניתוח עבר בהצלחה מרובה, כשאני מרגיש בידיים הטובות ביותר".

דרימה בניתוח

"הרגשתי שלא אני מנהלת את התרומה, אלא הקב"ה הוא זה שמוביל אותי ואני רק שליחה", מספרת יעל, אמא לעשרה, שתרמה כליה ליהודי המתגורר בשכונתה

בידיים של

הקב"ה

"הרגשתי שאני האדם הנכון ביותר שיכול לתרום", במשפט קצר זה מסבירה יעל את מה שהוביל אותה לתרום כליה. "אני ברוך השם אישה בריאה, יש לי מעטפת מצוינת של תמיכה משפחתית, המשפחה מתפקדת באופן סביר והתחברתי לזה באופן טבעי. אז למה שלא אתרום?" לדבריה, בכל פעם שהיא ראתה את העלונים של מתנת חיים, היא אמרה לעצמה שהם נועדו ממש עבורה. "היה ברור לי שגם אני רוצה להצטרף למעגל התורמים".

לפני קצת יותר משנה היא עשתה מעשה, והחליטה לפנות למתנת חיים. אך קודם לכן שוחחה על כך עם בעלה. "בעלי לא הופתע", היא מדגישה, "הוא כבר ידע זמן רב על החלום שלי, אבל הוא קצת היסס ואמר שהוא לא בטוח שמוותר להיכנס למצב של סכנה כל עוד אפשר להימנע מכך. בנוסף, כששוחחנו עם הרב הבר הוא הסביר לנו שהתרומה תצריך ליווי ועזרה לאורך תקופת הבדיקות ובעיקר לאחר הניתוח. בעלי הוא אברך, וחששנו שהלימוד שלו ייפגע. כדי להכריע פנינו לגאון רבי יצחק זילברשטיין והצגנו לפניו את השאלה. הרב זילברשטיין עודד מאוד ופסק שאתרום. מאותו רגע בעלי היה שלם עם עצמו לחלוטין, ואפילו שמח".

"זכיתי להיות שליחה"

יעל התחילה בתהליך, ובניגוד לציפיותיה, הוא נמשך הרבה מאוד זמן. "כבר באולטרסאונד הראשון הודיעו לי שיש חשש לאבן באחת מהכליות. הפנו אותי להמשך בירור וכך התגלגלתי מבדיקה לבדיקה. התקדמתי בתהליך, אך כל הזמן ריחפו סימני שאלה באוויר ובליבי ידעתי שאני אמנם ממשיכה, אך לא בטוח שמבחינה רפואית אהיה רשאית בסופו של דבר לתרום".

לדבריה של יעל, כבר מהרגע הראשון היא לא הרגישה שהיא עושה משהו גדול. "הסתכלתי על התרומה מהכיוון של - אילו היו לי מיליון דולר מיותרים בבנק, וודאי הייתי שמחה לעזור איתם למישהו, כי חבל שיהיו ללא כל שימוש, אז למה שבתרומת הכליה יהיה אחרת? אם יש לי כליה מיותרת, בזמן שלאדם אחר היא יכולה לשנות את החיים, למה שלא אתרום לו?"

בתחילה לא ביקשה יעל לתרום דווקא לאדם מסוים, אך כמה חודשים אחרי שהתחילה בבדיקות, היא ראתה מודעה בה נכתב שאחד התושבים בשכונתה זקוק לתרומת כליה מאדם עם סוג דם B. "התקשרתי לחברת המשפחה שפרסמה את המודעה וסיפרתי לה שיש לי סוג דם

כזה ושאני נמצאת בתהליך דרך מתנת חיים. סיכמנו ששתינו נפנה לארגון ונבקש להתאים בינינו, אם זה יהיה אפשרי. כך אכן היה, אם כי עדיין לא נקבע תאריך לניתוח".

ואז, באחד הימים, דווקא בחופש הגדול, הגיעה ליעל שיחת טלפון מפתיעה. על הקו הייתה מתאמת ההשתלות שהודיעה כי הם רוצים להתאים בינה לבין לחולה המדובר, אך הסבירה שכשיגיע המועד יהיה צורך לערוך את הניתוח תוך שבוע מקבלת ההודעה, משום שהמושתל לו היא מבקשת לתרום, זקוק גם לתרומה אחרת של כלי דם מהמת שחייבת להיעשות במקביל.

"עוד באותה שיחה אמרתי למתאמת שאין לי שום בעיה לעבור את הניתוח בעוד שבוע", מספרת יעל, "אך גם אמרתי לה שהתחלתי בדיוק עבודה חדשה, ואני חוששת שמשרד הבריאות לא יאשר את התרומה, כי אחד הדברים שהוא מוודא זה שיש מקור הכנסה מסודר. מתאמת ההשתלות גם התלבטה, אך כאן הייתה סייעתא דשמיא מיוחדת, כי כשפניתי למנהלים החדשים שלי ושיתפתי אותם, הם קיבלו את ההודעה בכל כך הרבה אהדה. התברר שלמנהלת עצמה יש ילד עם מחלת כליות וההתרגשות מהתרומה שלי הייתה גדולה. הם אמרו שיעשו הכל כדי להקל עליי, כך שקיבלתי מהם את היחס הטוב ביותר".

יעל קיוותה שהניתוח יתקיים בהקדם, אך רק חצי שנה לאחר מכן היא קיבלה סוף-סוף את הטלפון המיוחל. בבית החולים הודיעו שנמצאה תרומת כלי דם, ואפשר לצאת לדרך. "כמובן שנתתי את אישורי, ומהר מאוד נכנסנו לסחרחרות של הכנות. ביום הניתוח הודיעו לי שבשונה מניתוחים רגילים, בהם נהוג להוביל לחדר הניתוח קודם כל את התורם, ורק אחר כך את המושתל, אצלנו ינהגו הפוך - ייקחו בתחילה את המושתל, כי בשל מצבו הרפואי יש לוודא שהוא אכן יכול לקבל את התרומה. בשלב זה נשברתי לחלוטין. מלכתחילה הייתי בלחץ, ופתאום התחלתי לחשוש שברגע האחרון הניתוח יבוטל. לשמחתי התברר בסופו של דבר שהניתוח יכול להתקיים, וברוך השם הוא עבר בהצלחה".

הדבר המפתיע, לדבריה, הוא שרק למחרת הניתוח, כאשר היא ביקרה את המושתל שלה, הוא סיפר לה שבסופו של דבר לא היה צורך בתרומת כלי דם. "ראיתי בחושי", היא מסכמת, "איך שהקב"ה החליט באופן מדויק מתי יתקיים הניתוח, הוא טובב את הכל באופן שבו הכליה תינתן דווקא באותו יום ולא רגע אחד קודם לכן. זו החלטה שלו, ואני בסך הכל זכיתי להיות שליחה".

“כך ניצלו חיי פעמיים”

הפעם הראשונה בה ניצלו חיי של עומר זייגר הייתה לפני כתשע שנים. הוא היה אז בחור צעיר, בן 29, שנזקק להשתלת ריאות בדחיפות. “הרגשתי מיום ליום איך ששעון החול הולך ואוזל”, הוא מתאר, “ולבסוף עברתי את הניתוח ממש בדקה ה-90. אך כנראה שבעקבות התרופות שאני לוקח, כדי למנוע דחייה, הוחמר מצב הכליות שלי שמלכתחילה לא היה תקין. במשך תקופה עוד הצלחתי למשוך, עד שבקיץ האחרון הודיעו לי הרופאים שלא אוכל לשרוד כך עוד זמן רב. מכיוון שאני מושגל ריאות, לא אוכל לעבור טיפולי דיאליזה, ולכן אני מוכרח למצוא במהירות תורם, כי אין עוד הרבה זמן”.

איך מרגיש אדם ששומע על כך שימיו קצובים?

“האמת? זה היה קצת מוזר, כי מבחינה גופנית הרגשתי דווקא סביר. הייתי קם בבוקר, הולך לעבודה ומנהל את הבית. ידעתי שהכליות שלי בהתדרדרות, אבל היה לי קשה להפנים”.

יחד עם זאת, היה ברור לו שמוכרחים לעשות הכל כדי למצוא כליה. עומר מציין כי למרבה האבסורד, מדינת ישראל לא קידמה אותו בתור ברשימת הממתנים להשתלות, כיוון שהקריטריונים מתנים את הקידום בכך שהחולה יעבור דיאליזה. “לא יאומן עד כמה שהביורוקרטיה הזויה, מבחינת המדינה יכולתי למות, אך כל עוד אני מטופל בדיאליזה – איני מקודם. ההמלצה שקיבלתי הייתה לחפש כליה בכוחות עצמי, ואכן כך ניסיתי לעשות”.

מי שהתגייסה למשימה היא אשתו, שפנתה לקרובי משפחה ולמכרים ופרסמה מודעות בפייסבוק. “הייתה היענות”, היא מספרת, “יש בעם ישראל אנשים טובים, אבל אף אחד לא התקדם מספיק, כדי שיוכל גם לתרום בפועל. כמוכן שבמקביל נרשמנו גם למתנת חיים, הבהרנו להם את מצבו המיוחד של עומר, הגשנו חוות דעת רפואיות, וציפינו לישועה”.

ואז, באחד הימים, הגיעה השיחה ממתנת חיים' לה הם ייחלו. “היינו אז ברכב”, היא משחזרת, “זה היה אחרי שהודיעו לנו שהאדם הקודם שהציע את עצמו כתורם, ירד מהרשימה. לא הספקנו להצטרף הרבה, כי מהר מאוד הגיעה שיחת טלפון נוספת שבה הודיעו שנמצא תורם. אין לי מילים כדי לתאר את האופוריה שהרגשנו, ממש תחושה של יציאה לחירות. מיד יצרנו קשר עם בני משפחותינו שהיו מודאגים כל כך ויידענו אותם בבשורה המשמחת, לאחר שבועיים כבר התקיים הניתוח, וכעת אנחנו יודעים שהוא היה בדיוק בזמן הנכון. כי מעט לאחר מכן התפרצה מגפת הקורונה ורוב ההשתלות הוקפאו”.

“קיבלתי כליה, ובנוסף, זכינו להכיר את עקיבא ואת אשתו הנהדרת איילת השחר שבמשך תקופה התמודדה עם שמונת ילדיה ללא עזרת בעלה”, מוסיף עומר, “נוצר בינינו חיבור מדהים, ויש כל כך הרבה נושאים משותפים. עקיבא בא ממש כמו מלאך משמיים, יחד עם התמיכה הנדירה של מתנת חיים והרב הבר, שרק הם יכלו לתת לי את המענה בזמן הנכון. אשתי נמצאת בימים אלו בהיריון, ואני מאושר לחשוב שהבן שלי יזכה להכיר את אבא שלו ולחיות לצדו בבריאות ובשמחה”.

מילה אחת: “הצלחנו”

הבדיקות עברו בזו אחר זו והוכתרו בהצלחה. בשלב הבא, כששאלו במתנת חיים את עקיבא אם יש לו קריטריונים מסוימים לגבי זהות המושגל, הוא השיב במשפט אחד: “אני רוצה לתרום ליהודי”. מעבר לכך לא עניין אותו שום דבר נוסף. “סמכתי על מתנת חיים ועל הרב הבר שהם יודעים מיהו המקרה הדחוף ביותר, לא חשבתי שנוכח להתערב בכך”.

רק אחרי מעשה התברר לעקיבא ששידכו אותו למטופל במצב רגיש מאוד – צעיר שעבר השתלת ריאות לפני קרוב לעשור וכתוצאה מכך ניזוקו כליותיו, ובשל מצבו המיוחד הוא אינו יכול לעבור דיאליזה. “רק אחרי שתרמתי, הבנתי שהוא הגיע למצב של כליה או מוות – פשוטו כמשמעו. אני חייב להודות שהמחשבה על כך צמררה אותי קשות. נכון שאמרת בתחילה שלא אכפת לי למי אני תורם, אבל כשגיליתי את המקרה הזה מקרוב, הרגשתי עד כמה שהוא היה הנכון והמדויק ביותר עבורי. תרומת כליה חשובה בכל מצב, גם לאדם שמצבו קל יותר ושיכול לעבור דיאליזה, אבל במקרה כזה של אדם צעיר שרוצה לחיות ולהקים משפחה, אך כפסע בינו לבין המוות – זו תחושה מרוממת”.

עקיבא מציין שהוא לעולם לא ישכח את הרגע שבו הוא נכנס לחדר של עומר, המושגל שלו, למחרת הניתוח. “הייתי עדיין כאוב וחלוש, בקושי הצלחתי לדדות אל תוך החדר, ופתאום גיליתי אותו במיטה. הדבר הראשון ששאלתי היה מה שלומו, ואחר כך ביקשתי להבין מה אמרים המדדים שמופיעים בגיליון שעל מיטתו. עומר ענה לי במילה אחת: ‘הצלחנו’.

“אז נכון שכבר יום קודם לכן, כשיצאתי מהניתוח, עדכנו אותי בכך שהכל עבר בשלום”, אומר עקיבא, “אבל כשאתה שומע את זה מפיו של המושגל, ורואה את החיוך המאושר על פניו, אתה מרגיש שהכל היה שווה. כשעומר הצביע על המדדים הוא גם פירט לי שבמשך כל חצי השנה האחרונה הוא לא ראה מספרים שמתקרבים להיות כאלו. דמעתי מהתרגשות”.

בדיוק כמו לידה

בשבוע הראשון שאחרי הניתוח לא שב עקיבא לעבודתו בטחנת הקמח, אלא ניצל את הזמן כדי להחלים בבית. בשבוע שלאחר מכן הוא תקשר בהודעות ווטסאפ ומייל, ואפילו טס לחו"ל לצורך תערוכה חשובה, מה שהיה כרוך באישור מיוחד של רופא ממשד הבריאות. “אני חייב לציין את הצוות המקסים שזכיתי להעסיק במפעל”, הוא מוסיף, “כי קיבלתי מהם תמיכה אדירה מקצה לקצה, הם היו שותפים לתרומה כבר מהרגע הראשון, והקלו עליי בכל התהליך, כשידעתי שטחנת הקמח בידיים טובות. במקביל, גם אשתי המקסימה ובני משפחתי עזרו לי ותמכו. אני חושב שאי אפשר לעבור כזה תהליך בלי שאתה מוקף בתמיכה מלאה”.

לסיכום, הוא מבקש לציין דבר אחד: “אמנם אני לא אישה, אבל זה לא סוד שללדת זה מסוכן. בכל זאת, ברור לכולנו, בטח במגזר הדתי, שאנחנו רוצים להביא ילדים למרות הסכנה, כי הבאת חיים לעולם היא דבר גדול. אישית, אני לא רואה הבדל בין הדברים, ואשתי גם מציינת שבתקופת ההחלמה נראיתי בדיוק כמו אישה אחרי לידה... רק שבשונה מנשים שיכולות ללדת פעם נוספת, אני לצערי לא יכול לתרום כליה שוב, אז לפחות זכיתי לעשות זאת פעם אחת”.

כאשר אחד מעובדיו של עקיבא הכהן, מנהל טחנת קמח ביצרה, ניגש אליו וסיפר לו על כך שהוא עומד לתרום כליה, חש עקיבא הערצה גדולה, ויחד עם זאת גם סקרנות. “כבר זמן רב שהייתי מודע לאפשרות לתרום כליה”, הוא מסביר, “חשבתי על כך זה עניין אותי. הרגשתי שכעת, כשיש מישהו קרוב אליי שעומד לעבור את התהליך, זו הזדמנות עבורי להתרשם ממה שעובר עליו ולבחון איך התרומה משפיעה לו על החיים”.

עקיבא עקב בהתעניינות רבה אחר העובד וחזרתו לשגרה, ובמקביל לכך הוא שמע על עוד כמה מחבריו ליישוב שתרמו כליה. “התעניינתי במצבם, בלי לדבר הרבה ובלי לספר שגם אני בדרך”, הוא אומר. “היה מדהים ומרגש לראות איך שכולם, ללא יוצא מן הכלל, מתאוששים במהירות וחוזרים לתפקוד מלא, כאשר מן העבר השני, הם מצילים חיים כפשוטו. מיום ליום הבנתי שגם אני רוצה להצטרף למעגל הזה”.

חלפו להן כמה שנים, עד שעקיבא הגיע למסקנה שהגיע הרגע המתאים. “זו הייתה תקופה בה מפעל הקמח תפקד היטב, כך שידעתי שהעובדים יוכלו להסתדר בלעדיי במשך תקופת ההחלמה, גם מבחינה משפחתית הרגשתי שבני משפחתי בנויים לזה. החלטתי לקפוץ למים”.

עובד שתרום, מעסיק שהצטרף, וחולה כליות שחיין ניצלו באופן המוחשי ביותר < “זכיתי להביא חיים”, אומר בהתרגשות **עקיבא הכהן**, שתרום כליה **לעומר זייגר**, רגע לפני ששעון החול אצל

והתרגשה יחד אתי בזמן הניתוח ולאחריו, כשראינו את ההשפעה הבלתי נתפסת של הענקת חיים בזמן אמת."

את התגובות ההמומות יותר הוא קיבל דווקא מהסביבה. "האמת היא שלא סיפרתי לאף אחד על כוונתי לתרום ושמרתי על כך בסוד. רק יום לפני הניתוח שיתפתי את הסביבה הקרובה והיה הלם מוחלט. בני המשפחה שלי, ההורים והאחים היו ממש בשוק שהתחלף מהר מאוד בגאווה ובהתרגשות גדולה. אחרי הניתוח, כשיותר אנשים שמעו על כך, התחלתי לשמוע תגובות שגנו בין 'אני לא מבין איך עשית את זה' ל- 'מאיפה הכוחות?' השאלה הקבועה שאני נשאל היא: 'תרמת למישהו שהכרת? הוא חבר או קרוב משפחה שלך?'"

ובאמת, הייתה לך בקשה מיוחדת לגבי זהות המושתל?

"כששאלו אותי במתנת חיים בתחילת הדרך אם אני מעוניין לתרום למישהו מסוים, השבתי שאני מעדיף שיהיה זה אדם עם ילדים, כי הרגשתי שבכך יהיה גם דור המשך שיהנה מהתרומה ואוכל למקסם אותה. עם זאת, לא התניתי את התרומה בכך, והודעתי שאם יהיה צורך לתרום לאדם שאינו עונה לקריטריון הזה, זה בסדר גמור מצדי".

צלקות של כבוד

בסופו של דבר תרם נמרוד את הכליה לאב למשפחה, בן 42, המתגורר ברעננה. "הוא מתכנת במקצועו וגולש גלים בתחביבו", מפרט נמרוד. "סיפורו הרפואי לא קל בכלל, לפני כחמש שנים הוא חלה במחלת לב שהובילה מהר מאוד לאי ספיקת כליות. בתוך זמן קצר הוא הפך מאדם בריא לשבר כלי, לא התאפשר לו להמשיך לעבוד כרגיל, וגם מבחינה אנרגטית הוא נאלץ להיפרד מהתחביב האהוב עליו ביותר - גלישה על הגלים. כשנפגשנו לאחר התרומה, הוא סיפר לי עד כמה שמצבו הרפואי הקשה שיתק

אותו והקשה עליו את החיים".

בימים אלו נמצא נמרוד זמן קצר אחרי התרומה, והוא מציין כי הוא חזר לעצמו כבר ברמה של 88%. "אני מחכה בקוצר רוח לחזור לתפקוד מלא, ולהרגשתי זה עומד לקרות בקרוב. באופן אישי מדהים אותי לראות איך שהחזרה לשגרה עוברת במהירות והמצב הגופני משתפר מיום ליום, עד לרגע שבו אתה כבר לא מרגיש בכלל שמשוהו קרה, והדבר היחיד שנשאר הוא צלקות של כבוד. כשאני מביט בצלקות שנותרו מהניתוח, אני לא רואה לרגע את הכאב או את החסר, אלא להיפך, רואה רק תוספת. זו הפנמה יומיומית של 'איזה כיף, עשיתי משהו חשוב בחיים'".

ויש לו גם מסר שהוא מבקש להעביר: "אני חושב שישנן הנתינה היא אחת המתנות הגדולות ביותר שקיבלנו כבני אדם, ומי שמסוגל לאזור מעט אומץ, ולדעתי זה דבר שכמעט כל אחד מאתנו יכול, מחזק לנצל את ההזדמנות הייחודית ולהעניק לעצמו את המתנה המדהימה ביותר של האפשרות להציל חיים".

"לא, אין שום אנשים קרובים בסביבתי שתרמו כליה", אומר נמרוד פלמ"ח, "אני מגיע מהמגזר החילוני, שבו נושא תרומת הכליה פחות מוכר, ועד לא מזמן בכלל לא הייתי מודע לו".

אלא שלפני זמן מה זה קרה. באופן מקרי נודע לו על אפשרות תרומת הכליה, בניתוח שאינו נחשב מורכב וכמעט ללא סיכונים. "הבנתי שיש אפשרות לעשות כאן משהו מאוד משמעותי וייחודי, קראתי על זה קצת, ומהר מאוד 'נדלקתי' על הרעיון והחלטתי שאני עושה זאת", הוא אומר.

על עצמו מספר נמרוד: "במשך אחת עשרה השנים האחרונות עסקתי בפיתוח מנהיגות כראש מדרשה למנהיגות במכינה הקדם צבאית 'עין פרט'. הייתי מנכ"ל העמותה ואף הקמתי מכינות בעוטף עזה ובקיבוצים שונים בגדר הרצועה. הנושא של ערבות הדדית ונתינה לאחר הוא דבר שאני תמיד משתדל לקדם, וגם נתינת הכליה נראתה לי כמו חלק מהיכולת לתרום. הרגשתי שכמו בהרבה נושאים אחרים - אם אני מסוגל לעזור למישהו מבלי שזה פוגע בי, זה רצוי וכדאי".

שלם עם ההחלטה

מאז ההיכרות הראשונית עם הנושא חלפו להם כמה חודשים, בהם חיכה נמרוד שהרגע הנכון יגיע. "לפני כשנה הגעתי למסקנה שזהו זה, לא יהיה זמן אחר שבו אהיה חזק יותר מבחינה פיזית ומוכן יותר מבחינה נפשית מכפי שאני היום, ואז פניתי לעמותת מתנת חיים של הרב בר, ניגשתי לתהליך והתחלתי בבדיקות התאמה".

נמרוד מספר שלאורך כל הבדיקות הוא ראה מול עיניו את המושתל שלו, למרות שבאותו שלב הוא כלל לא ידע מיהו. "חשבתי עליו כל הזמן והרגשתי שיש לי בשביל מי להתאמץ, ואני עושה את הדבר הנכון", הוא מסביר.

הרגע הזה של ערב הניתוח, בו הוא מגיע לבית החולים, נצרב בתודעתו כאחד הרגעים המרגשים ביותר בימי חייו. "אשתי לירון הסיעה אותי לבית החולים ואושפזתי במחלקה. הייתי אז במצב פיזי מושלם - אדם בן 35, בשיא הכושר של החיים, אחרי מסע בדיקות שרק הוכיח עד כמה שכל המערכות מתפקדות ללא כל דופי. ידעתי שבעוד כמה שעות אכנס לניתוח שממנו אצא במצב שונה לגמרי, כשאני שבור וזקוק להתאוששות במשך תקופה. אבל למרות הכל הייתי מאושר. קשה לי להסביר זאת, אך הייתה לי הרגשה של טוהר ונקיות. אני חושב שאין הרבה החלטות שעשיתי בחיי שהייתי שלם איתן כל כך, כמו ההחלטה הזו".

מה אמרה אשתך כששמענה לראשונה על הרעיון?

"בהתחלה היה לה קצת קשה עם זה, בפרט שהיא הייתה בשנת אבל, עם הרבה עומס רגשי. אבל היא אישה מיוחדת, ומהר מאוד הבינה מה עובר עליי ואת הרצון שלי לתרום. דיברנו על כך לא מעט והיא בהחלט תמכה בי. בהמשך היא הפכה ממש לחלק מהתרומה,

נמרוד פלמ"ח,
העוסק בפיתוח מנהיגות, החליט להיות הראשון בסביבתו שתורם כליה < "אני מסתכל על הצלקות שנותרו מהניתוח ולא רואה את הכאב, אלא רק את התחושה המדהימה של עשיית דבר טוב", הוא מספר

להסתכל לתרומה בעיניים

כליה

כנגד הסיכויים

לחשה לי המרדימה ד"ר חזן באוזן: 'שמתי לך באינפוזיה משהו טוב...'.
חמש שניות לאחר מכן כבר נרדמתי, וכשהתעוררתי לאחר כמה שעות חויתי התאוששות קלה במיוחד, הרגשתי שקמתי טוב, ואז נזכרתי במה שלחשה לי המרדימה. ביקשתי מבתי שתשאל אותה מה היא שמה לי באינפוזיה, אך הרופאה השיבה לה בחיך: 'אני כבר שלושים שנה עוסקת בהרדמה ובמשך כל השנים האלו אומרת למנותחים תמיד ששמתי להם משהו טוב. כמובן שאין באינפוזיה משהו מיוחד, אבל זה פשוט משפיע עליהם...'

אגב, דרור מציין כי לא רק בתו הייתה שותפה לתהליך הייחודי, אלא גם ארבעת ילדיו האחרים ליוו אותו. "כשסיפרתי על כך לילדיי, בני רועי היה בכיתה ח', והוא אמר לי במבוכה: 'למדנו בכיתה על מקרה שבו היה אבא שנזקק לתרומה, כל ילדיו רצו לתרום לו והרב פסק שהבכור יתרום, כי זו זכות לבכור. אני הרביעי במשפחה ולכן אני יודע שאין לי זכות לתרום, אבל אם יבוא יום שבו תזדקק לתרומה, תזכור שאני ביקשתי ראשון'. שמעתי את הדברים האלו וממש התרגשתי", מעיד דרור.

לסיום, מציין דרור, כי הוא לא היה צריך לשמוע הרבה כדי להבין עד כמה שהמושתל שלו יוצא מעבדות לחירות, שכן הוא הבין זאת מהרגע הראשון. אך רק בשיחה שקיים אתו לאחר הניתוח התברר לו הסבל העצום שעבר עליו בתקופה האחרונה, והוא מציין דוגמה קטנה: "אשתו של המושתל סיפרה לי שכבר כמה שנים שבעלה נאלץ לעבור דיאליזה במכון פרטי בבאר שבע, ובין היתר הוא קיבל את הטיפול בקביעות בימי שישי בלילה. מכיון שהם משפחה מסורתית שמקפידה על קידוש בשבת, הם נאלצו בכל פעם לדחות את הסעודה לשעת לילה מאוחרת, כשהוא מותש מהטיפול וכמעט לא מסוגל להיות שותף. היא אמרה לי בדמעות: 'בזכותך קיבלנו לא רק אבא חזק, אלא גם את סעודות השבת שלנו'.

"החיים שלהם פשוט השתנו", מסכם דרור, "ואילו החיים שלי לא השתנו כלל, חזרתי מהר מאוד לשגרה והכל שב להיות כרגיל. אז מה הפלא שהבאתי את הרב הבר לבית הכנסת שלנו, כדי להמריץ גם אחרים לתרום? אני חושב שזה פשוט מתבקש מאליי".

איך שמעת עליו?

"זה היה לפני בערך שנה, קיבלתי באחד הימים הודעת ואטסאפ מאחותי המתגוררת בבאר שבע, בה מופיעה קריאה של אמא שמספרת על בנה שזקוק לתרומת כליה, ומחפש תורם עם סוג דם מתאים. התקשרתי למספר שהופיע בהודעה, והאם סיפרה לי את סיפורו העגום של בנה בן ה-38, שהוא נשוי ואב לילד, אך חייו עומדים מנגד. היא ציינה שהם לא הצליחו לאתר אף תורם בארץ וכעת הם נמצאים בתהליכים אחרונים לפני טיסה לחו"ל, במטרה לעבור שם את הניתוח בתמורה כספית גבוהה מאוד. ביקשתי ממנה לעצור הכל, והבטחתי שאני אהיה זה שאתרום לבנה".

דרור נדרש לעבור שוב את הבדיקות, שכן רוב התוצאות כבר התיישנו. כעת היה עליו גם לעבור כמה בדיקות נוספות שלא עשה בעבר, עקב כך שעבר את גיל 50. "התוצאות כולן היו תקינות ברוך השם", הוא אומר, "מה עוד שהרב הבר ליווה אותי מקרוב ובאופן אישי, כדי להיווכח שאכן לא מעכבים אותי לחינם. כעת כבר היה ברור שיש חולה שמצפה לי ואי אפשר להתמהמה. הדבר האבסורדי ביותר הוא שבועדה האחרונה של משרד הבריאות ציפתה לי דווקא אותה פסיכולוגית שבעבר פסלה אותי. ברגע הראשון נבהלתי, אך הפעם דווקא קיבלתי את אישורה במהירות, וכך הבנתי שהחלום בדרך להתגשם – אני עומד לתרום כליה".

במשך חמש שנים נלחמת על הזכות לתרום כליה, מה נתן לך כוח? דרור מהרהר מעט ומשיב: "רק המחשבה על המושתל. אפילו בימים בהם עוד לא ידעתי שיש מישהו שמצפה לי. אחרי שכבר הבנתי במי מדובר ואפילו שוחחתי איתו ועם אשתו, כבר לא הייתי מסוגל להמתין. הרגשתי שאעשה הכל כדי לקצר את התהליך".

"משהו טוב באינפוזיה"

ליום הניתוח הגיע דרור בהתרגשות גדולה ועצומה. "בתי שירה היא אחות חדר ניתוח בבית חולים בלינסון בו בוצעה ההשתלה, והיא כמובן ליוותה אותי לניתוח עם רעייתי. כאן אני חייב לציין סיפור שריגש אותי במיוחד – רגע לפני הניתוח, כשכבר שכבתי על המיטה,

במשך חמש שנים נלחם דרור שוגרמן על הזכות לתרום כליה, עבר את הבדיקות, ספג דחיות ואכזבות, אך לא התייאש < בשנה האחרונה זה קרה: הוא תרם את כלייתו לחולה, תושב באר שבע, וגילה שזכה להציל משפחה שלמה

לפני חודשים ספורים התקיים כנס גדול בבית הכנסת 'מוריה' שבפתח תקווה, ובו ציינו עשרים וחמש שנה לקיומו של בית הכנסת. האירוע כלל כמה תכניות, כאשר המרכזית שבהן היא פאנל עם הרב ישעיהו הבר, יו"ר מתנת חיים.

"זה לא היה במקרה", מציין דרור שוגרמן, הנמנה על וותיקי המתפללים, ואף היה זה שיזם את הבאתו של הרב הבר. "זכיתי לתרום כליה מעט קודם לכן, ושמעתי כל כך הרבה תגובות סביבי, עד שהחלטתי שזו הזדמנות להוקיר את עמותת מתנת חיים ולשפוך אור על נושא התרומות. מעט לאחר הכנס התקיים גם ערב התרמה בשכונה, ובו גויסו כספים עבור עמותת מתנת חיים. אני חש זכות גדולה להיות שותף לדבר כזה".

מלחמה בבירוקרטיה

סיפור התרומה של דרור התחיל לפני כחמש שנים. "שמעתי אז ממספר מקורות על האפשרות לתרום כליה, וכשהבנתי שהסיכון לא גדול, ואילו התרומה כל כך מועילה, החלטתי ללא שום התלבטות שאני בפנים", הוא מספר.

אלא שמהרגע שבו הוא החליט לתרום, ועד שנכנס לחדר הניתוח עברו עליו תהליכים ארוכים ומתישים. "אחרי שעברתי סבב של בדיקות מקיפות בבית החולים, נמצאתי מתאים לתרום, אך דווקא אז החליטו לפסול אותי בוועדה של משרד הבריאות, בגלל סיבות שוליות ובלתי ברורות. ביקשתי לערער ולעבור את הוועדה שוב, אלא שאז הם מצאו ממצא חשוד בבדיקת סי.טי וביקשו אישור של רופא. כך הדברים נדחו מיום ליום, כאשר בכל פעם שהיה נראה שהגעתי כבר לסוף הדרך, התברר שיש צורך בבדיקה נוספת ובעוד תהליך. היה ברור לי שאני רוצה לתרום ולא מוותר, אבל איכשהו הדברים נדחו".

במבט לאחור מציין דרור שהוא רואה איך שמשמייים כיוונו את הדברים באופן שיידחו מיום ליום. "הקב"ה רצה שאתרום את הכליה ליהודי יקר המתגורר בבאר שבע, ומה לעשות שרק בשנת 2019 הוא יכל לעבור השתלה?" הוא אומר.

הסוד של בן הדוד

בשונה מיהונתן, שמאז הרגע שידע על כך שהוא עומד לתרום כליה, בחר לשתף בכך כמה שיותר אנשים בסביבתו, אצל איתמר פוזן – בן דודו שתרם לפני שבע שנים, נשמרה התרומה בסוד כמוס. כה סודי היה העניין, עד שאפילו בני משפחתו הקרובים (אחים וגיסות) לא ידעו על כך. "לא ראיתי טעם לחשוף את התרומה", הוא מציין בפשטות, "רציתי שהיא תבוא מהמקום הנקי ביותר שלי".

הפעם הראשונה בה הוא החל להרהר אם נהג נכון, הייתה בשבת גיבוש שקיימה מתנת חיים. במהלך אותה שבת הוא ישב עם תורמים נוספים, שמע את סיפוריהם ונחשף שוב ושוב לאנשים שהחליטו לתרום לאחר ששמעו על אחרים שעשו זאת או שקראו את סיפוריהם. "התחלתי פתאום לחשוב שאמנם אני נהנה מהאנונימיות ושמה שלא יודעים על מה שעשיתי, אבל ייתכן שהדבר הנכון הוא דווקא כך לחשוף ולדבר", הוא אומר, "הרי ייתכן שבכך שאחשוף את סיפורי, אצליח להביא גם תורמים נוספים".

במוצאי אותה שבת הצטלמו כל תורמי הכליות יחד, ואחרי התלבטות קלה החליט איתמר ליטול גם כן חלק בתמונה. עוד באותו ערב, לאחר שהתמונה פורסמה, יצרה איתו קשר גיטו שביקשה לדעת אם אכן זה נכון, ומהר מאוד ידעו על כך גם בני משפחתו האחרים. "פתאום הם הבינו מה פשרו של אותו 'ניתוח בטן' שסיפרתי להם לפני כמה שנים שאני צריך לעבור", הוא מעיר בחיך, "הם התחילו לקשר ולהבין".

איתמר, כאמור, תרם לפני כשבע שנים, והוא נמנה על תורמי הכליה הראשונים. "באותם ימים", הוא אומר, "לא הייתה מודעות גבוהה לנושא תרומת כליות, ובכל זאת נתקלתי באפשרות הזו בכמה סיטואציות - בפעם הראשונה זה היה דרך חבר שסיפר לי שניסה לתרום כליה בעקבות מודעה שראה בעיתון, בהמשך שמעתי תכנית רדיו בה ראינו רופאה שדיברה על השתלת כליות. היה שם משפט בלתי נשכח של המראיינת ששאלה: 'אם כל כך קל, איך זה שאין הרבה יותר אנשים שתורמים?' לאחר מכן נתקלתי בכתבה בעיתון 'בשבע' על מתנת חיים ועל האפשרות לתרום כליה, ואז כבר חשבתי לעצמי, 'באמת למה לא?'. באופן מיידי גזרתי את פרטי מתנת חיים מהעיתון, התקשרתי וחיכיתי שיחזרו אליי".

את המושתל שלו פגש איתמר בפעם הראשונה בבדיקת הרקמות. "הכינו אותי לכך שגם הוא עומד להגיע באותה שעה, וכשישבת בחדר המתנה ראיתי שעובר שם יהודי לא דתי. באותו רגע הרגשתי חמימות בלב וחשבתי לעצמי שיכול להיות נחמד שאתרום לו, זה יהיה ממש קירוב. רגע לאחר מכן נכנס לחדר חרדי מזוקן, ופתאום עברה בי מחשבה של אהבה - 'גם תרומה לחרדי כולה להיות טובה, כי אני עם כיפה סרוגה וכך נגשר בינינו'. בסופו של דבר גיליתי שגם החרדי וגם החילוני אינם קשורים אליי, והמושתל שלי דווקא בא מרקע דתי-לאומי, דומה לשלי, אבל ההרגשה שלי לאורך כל אותו זמן הייתה שאני באמת מוכן ושמח לתרום לכל אחד, כי כל יהודי הוא בעצם אח שלי".

את ילדיו הגדולים הוא שיתף בתרומה בערך חודש וחצי לפני הניתוח, ואילו את שני ילדיו הקטנים בכיתות א' ו-ד' הוא הכין לתרומה בכך שסיפר להם במשך כמה שבועות על הקשיים שחווים חולי הדיאליזה, אחר כך הוא הסביר להם שיש אפשרות לתרום כליה, ובכך להציל חיים. כך אט-אט טפטף להם חומר ומידע בנושא. "כחודש לפני הניתוח, אחרי שקיבלתי אישור סופי מהוועדה העליונה של משרד הבריאות, סיפרתי גם לקטנים על התרומה, וכעבור כמה ימים שיתפתי את כל חבריי בעבודה, בקהילה ובפייסבוק. סיפרתי לכולם שבחודשים האחרונים עברתי סדרת בדיקות מקיפה מאוד, בהן גילו שאני בריא מעל הממוצע, וכן גילו שיש לי שתי כליות שעובדות היטב. לכן החלטתי בסיוע ובליזוי עמותת מתנת חיים לתרום כליה".

לשתף במסע

את אחת מההודעות המרגשות ביותר ששלח יהונתן באותם ימים ניתן לראות בזו הלשון: "בעזרת השם, ובתקווה שהכל יתקדם בסדר - אתרום ביום שלישי לי שבט (25.2) כליה לאח שלי, שעדיין איני מכיר... ובאותו זמן הבן שלו יתרום כליה לאח אחר שלנו (גם אותם עדיין איני מכיר...). שתי כליות, שני תורמים, לשני חולים שיקבלו מתנת חיים". בהמשך הגיעו הרבה מאוד הודעות נוספות, שגרמו לכל סביבתו לחוש שותפים מלאים לתרומה.

יהונתן מציין כי במקצועו הוא עובד כסגן מנהל בית ספר בקריית שמונה, ולאחר התלבטות קלה, הוא קיבל החלטה לשתף גם את התלמידים בתהליך שהוא עומד לעבור.

לא חששת לפרסם את התרומה לפני שהיא התבצעה?

"עד לרגע האחרון הייתי מלא בחששות, שמא אדחה או אפסל, אבל דווקא בשל כך הרגשתי שיהיה נכון לפרסם את כוונתי לתרום. כי נניח שאכן כך יהיה, ולא אזכה לתרום, האם אין ערך למסע הארוך שעברתי? והאם הסיפור שלי לא מספיק כדי לעורר אנשים לתרומה? בנוגע לתלמידים - הרגשתי שאם אספר להם רק אחרי שאעבור את הניתוח, הם יסתכלו עליי כ'דמות מופת' שעשתה משהו גדול שמייוחד רק ליחיד סגולה. לעומת זאת, כשאני משתף אותם במחשבות, בחששות, בהתלבטויות ובהתגברויות, זה נשמע לגמרי אחרת, אנושי יותר, ויותר קל להזדהות עם זה. התרגשתי מאוד כשהם ניגשו אליי ואמרו לי שיתפללו לרפואתי. כשאני מביט על כך במבט לאחור אני כל כך שמח ששיתפתי. הרגשתי שהיו הרבה אנשים שעברו איתי את התהליך, עודדו, התחזקו בעצמם, ואפילו שמעתי על כאלו ששוקלים לתרום בעקבותיי".

עוקב אחרי תורמי הכליות, ומחכה לרגע שאאזור אומץ ואוכל גם כן לתרום".

להציל חיים של שניים

בשונה מתורמים אחרים שמספרים על תהליך ממושך של בדיקות, אומר יהונתן שאצלו עברו הבדיקות באופן חלק למדי. "אני חייב לציין לשבח את הרופאים בבית החולים איכילוב, שהיו זמינים ומאוד אדיבים. אם מישהו היה מתבונן על כך מבחוץ הוא היה יכול לחשוב שהם מנסים להפחיד אותי ולמנוע ממני את התרומה, אבל כפי שהבנתי - הם מחויבים לנהוג כך ולהסביר את כל הסיכונים האפשריים, אפילו את האפשריים, כדי לגרום לי לחשוב אלף פעמים לפני שאני מקבל החלטה. אני מברך אותם על כך שהכריחו אותי לבחון עם עצמי שוב ושוב ולהגיע להחלטה ברורה".

יהונתן מציין בסיפוק כי בתוך פחות מחודש הוא כבר סיים את הבדיקות ונמצא כשיר לתרום, ומהר מאוד שידכו לו 'מתנת חיים' חולה בשם אברהם שמחה לתרומה. "הסתבר שבנו של אברהם מעוניין לתרום לו, אך אין ביניהם התאמה", הוא מסביר, "ולכן הוחלט על 'הצלבה' - אני אתרום לאברהם, ואילו בנו של אברהם יתרום לחולה אחר. האמת היא שכששמעתי על כך הייתי מאושר - על ידי תרומה אחת אהיה שליח טוב להציל חיים של שניים. זה פשוט מדהים".

בתחילת הדרך שיתף יהונתן רק את אשתו. "היא עודדה אותי ותמכה בי כל הזמן", הוא מספר, "ברור לי שבלי תמיכתה לא הייתי מסוגל בכלל לתרום. בערב הניתוח צחקתי עם ילדי שאני לוקח את אמא לניתוח, כדי שתחזיק לי יד שלא אברח, כי את האומץ והדחיפה בהחלט קיבלתי ממנה".

יהונתן בונה, סגן מנהל בית ספר בקריית שמונה, החליט לתרום כליה, וקיבל גם החלטה מכוננת - לחשוף את התרומה עוד לפני הניתוח ולשתף בכך את סביבתו < "ידעתי שגם אם אפסל ברגע האחרון, יהיה כאן מסר חשוב", הוא מסביר

את יום הולדתו ה-49, בחג הסוכות האחרון, החליט יהונתן בונה לציין באופן יוצא דופן. באותם ימים הוא נתקל בחוברת סיפורי תורמי הכליות של 'מתנת חיים', ושם לב שיש תורמים רבים שהחליטו לתרום דווקא לקראת גיל 50. "כשהעמקתי קצת בנושא", הוא מספר, "התברר לי שזה לא במקרה, שכן מעל גיל 50 יש בדיקות נוספות שצריכים לעבור. החלטתי שלרגל יום ההולדת, אני מתחיל בסדרת הבדיקות, בדרך לתרום כליה".

ליהונתן באותה עת גם הייתה סיבה נוספת שעודדה אותו לתרום. "ברוך השם, מאז פסח האחרון הצלחתי לעשות דיאטה משמעותית וירדתי עשרות קילוגרמים. כשקראתי על נושא התרומה הבנתי שמי שסובל מהשמנת יתר אינו רשאי לתרום, שכן התרומה עלולה לסכן אותו. הרגשתי שהנה, כעת יש לי ממש הזדמנות פז, שכן הגעתי למשקל תקין ואני יכול להגשים את החלום שקינן בי שנים. כי כבר שנים שאני

כפי שהבנתי, היה מדובר בבחור בעל מבנה גוף מלא, ולכן ההתאמה לא הייתה מושלמת. בסופו של דבר התאימו לי בחור אחר, בן 47, הסובל ממחלת כליות גנטית."

רות מספרת שבאותם ימים היא ראתה שעומד להתקיים מרוץ נשים בקרוב והחליטה שברצונה להשתתף בו ולרוץ גם כן עם חולצת הנבחרת של תורמי כליה מטעם מתנת חיים. "הרגשתי שזו תהיה מעין סגירת מעגל, ולכן ביקשתי שהניתוח יתקיים בהקדם, כדי שאספיק להתאושש. בבית החולים נענו לבקשתי וכך מצאתי את עצמי ערב הניתוח."

אלא שדווקא אז, אחרי כל הבדיקות, כשהיא כבר יודעת שהניתוח עומד להתקיים בעוד שבוע, החלה רות לחוש פרפורים של פחד. "זה

היה לי כל כך מוזר, כי לאורך כל הדרך הייתי שלמה עם עצמי וכל כך שמחתי בתרומה, ופתאום, דווקא ברגעים הגדולים ביותר, התחלתי לפחד ולחשוב מחשבות לא טובות. פשוט לא הצלחתי להשתלט על התחושות האלו."

כאן היא מציינת בהתרגשות, כי את התמיכה באותם ימים היא קיבלה דרך עמותת מתנת חיים והרב הבר. "הם העניקו לי מעטפת כל כך מדהימה, לא לחצו, אלא להיפך – הסבירו שמותר לי להתחרט ומותר לי גם להחליט שאני דוחה את הניתוח, אך יחד עם זאת נתנו לי להבין שהרגשות שלי טבעיים, ויש הרבה תורמים שחשים אותם בשלב זה או אחר של התרומה. הקב"ה עזר והגעתי ליום הניתוח כשאני רגועה ממש, הכל עבר באופן חלק וגם ההתאוששות הייתה יחסית מהירה. הופתעתי והערכת את מערך המתנדבים שבאו לבקר אותי בבית החולים, ובפרט את הרב שהגיע בימים שהיו גשומים במיוחד. בסופו של דבר אפילו השתתפתי במרוץ נשים. מדובר במרוץ שהוקדש למען עגונות מסורבות גט, והוא נעשה בהליכה ולא בריצה. לצערי, החלום של ההשתתפות במרתון ירושלים עם חולצת הנבחרת, נגזר בעקבות הקורונה. בעזרת השם בשנה הבאה ובבריאות טובה, אני מקווה שאזכה להשתתף גם בו ולהוות מודל והשראה לנשים ואנשים נוספים."

ואי אפשר שלא לשאול – מה עם קרובת המשפחה החולה? היא קיבלה בסוף כליה?

"אחרי שעבר קצת זמן, סיפרו לי שביום הניתוח שלי היא הייתה מרוסקת ומאוד שבורה. פתאום הבנתי עד כמה שהיא רוצה לעבור השתלה, אך לא מסוגלת להתמודד עם הפחד. שבועיים אחרי שעברתי את הניתוח הגעתי לבית החולים לביקורת, ואחת האחיות שמכירה את קרובת משפחתי מהמחלקה, ביקשה לשוחח איתי וממש התחננה שאשפיע עליה לעבור את הניתוח. היא אמרה לי: 'כל כך הרבה אנשים רוצים לקבל כליה ואין להם ממי, ואילו היא יכולה לקבל באופן מיידי, אז עכשיו, אחרי שסיימת את הפרויקט של התרומה, קחי אותה כפרויקט חדש, ותעשי הכל כדי שהיא תעבור את הניתוח.' אני על זה", אומרת רות, "חזו כעת משימת חיי".

דרך תורם אחר, כך שלא חששתי שבתרומה שלי אני מונעת ממנה אפשרות לקבל. אגב, כבר בבדיקות הראשונות גיליתי שאיני מתאימה לתורם לה. הרצון לתרום ולהציל חיים היה חזק והיה ברור לי שאם לא יהיה משהו חיצוני שיעצור אותי, אמשיך עד לסיום התהליך."

ולא היו חששות או התלבטויות?

רות שותקת לרגע, ואז מגלה: "כל מי שמכיר אותי יודע שאני סופר-פחדנית. מעולם לא עליתי בלונה-פארק על אף מתקן, מלבד המתקנים של הילדים הקטנים, אני לא מעזה לנסוע בסגוואי, ובכלל, כל חוויית אקסטרים שמרגשת אחרים, מהווה עבורי פחד גדול. למרות זאת, בתהליך תרומת הכליה לא הרגשתי שום פחד ועשיתי אותו בכיף ובהתלהבות. כל תהליך התרומה היה מבחינתי סוד גדול ולא שיתפתי אף אחד למעט משפחתי הגרעינית, ממנה קיבלתי הרבה עידוד ותמיכה. ריגש אותי במיוחד בני הבכור בן ה-21 שהתגובה הראשונה שלו לכך הייתה: 'וואו, גם אני רוצה, גם אני אתרום'."

דבר נוסף שדחף את רות להשלמת התהליך, היה ההשתתפות במרתון ירושלים. "אני אוהבת לרוץ, ומידי פעם משתתפת במרתונים", היא מספרת, "כשרצתי במרתון ירושלים ראיתי כמה נשים שרצו לפני עם חולצות שעליהן הכיתוב 'כליה אחת, אבל לפניך'. זה נתן לי דחיפה משמעותית. כי עד אותו רגע היה לי מעצור אחד, זה הפחד מהמחשבה שייטכן והתרומה תמונע ממני להמשיך בפעילות הספורטיבית שאני מקפידה ואוהבת לבצע. ברגע שראיתי שאפשר להמשיך לרוץ גם אחרי תרומת כליה, כבר לא היה שום דבר שעייב אותי, פשוט רצתי לעבר המטרה ושמתתי גז לעבר כל הבדיקות."

בציפייה ובדריכות

כשהתחילה רות לעבור את הבדיקות היא הייתה מעט אחרי יום הולדתה ה-40, והשאפה שלה הייתה לתרום את הכליה לרגל יום ההולדת. "אמרת לעצמי שפרויקט גיל 40 שלי הוא לעשות טוב ולהציל מישהו", היא מסבירה. "לאורך כל התהליך גם הרגשתי שיש כאן ערך נוסף, כי אם קרובת המשפחה שלי תראה שהתרומה לא כל כך מורכבת, ייתכן שהיא תשתכנע לעבור את הניתוח, ואז זה בעצם כאילו הצלתי יותר מאדם אחד, ומה יותר מדהים מזה?"

שיתפת אותה בכך שאת מתכוונת לתרום?

"מלכתחילה לא שיתפתי אותה ורציתי שזה יישמר בסוד, אלא שבאמצע התהליך העניין דלף איכשהו. בתחילה כעסתי על כך שזה קרה, אחר כך הבנתי שזה לטובה ולא במקרה. עובדה שתוך כדי התהליך שלי דיברנו יותר על הנושא ועל הצורך והמחויבות שלה בכך. עודדתי אותה שלמען משפחתה היא לפחות תתחיל בבדיקות."

ומה לגבי זהות המושלת? הייתה לך בקשה מיוחדת?

"לא הייתה לי שום בקשה, אבל לאחר שכבר התאימו לי חולה ונעשו לנו כמה בדיקות של הצלבה, נאמר לי שעדיף שלא אתרום לו.

רות גואטה החליטה לתרום כליה לרגל יום הולדתה ה-40, היא קיוותה שקרובת משפחתה, חולת כליות, תראה את התהליך ותיאות לקבל כליה לאחר שסירבה לכך במשך שנים > ומה עם ההשתתפות במרוץ הנשים, בו חלמה ליטול חלק?

כאשר רות גואטה שקלה את הרעיון לתרום כליה, איש לא היה צריך לספר לה מהם טיפולי דיאליזה. היא מכירה אותם כבר שנים, ומודעת לסבל הרב הכרוך בהם. זאת מאחר שקרובת משפחתה בת גילה סובלת ממחלת כליות כבר זמן רב, ובתשע השנים האחרונות מטופלת בדיאליזה במצב קשה.

"כבר שנים שבני המשפחה ואני דוחפים אותה לעבור ניתוח בו תקבל כליה חדשה", מספרת רות, "אבל היא חוששת מכך מאוד ומסרבת לשמוע, היא אפילו סירבה להתחיל תהליך רישום. ככל הנראה זה קשור לעובדה שאחד הדודים במשפחתה נפטר לפני שלושים ושבע שנים מהשתלה שהסתבכה. על כל פנים, למרות שהציעו לה כמה פעמים לקבל כליה, היא סירבה שוב ושוב, והניסיונות שלנו לבקש ממנה שלפחות תתחיל בתהליך עלו בתוהו."

"אז מה אם אני פחדנית?"

רות נתקלה במספר הזדמנויות בעלונים של מתנת חיים ובעקבות כך קיבלה החלטה אמיצה. "החלטתי שאני מצטרפת למאות התורמים ותורמת את הכליה שלי למי שזקוק לה", היא אומרת. "ידעתי מלכתחילה שלקרובת משפחתי תהיה אפשרות לקבל כליה

לרוץ אל התרומה

כשוט לתרומה

"אתה רק מרוויח וכמעט לא משלם מחיר", טוען **נצר משאלי**, כשהוא מספר על תרומת הכליה שלו < "כשפגשתי את המושטל לאחר הניתוח לא היינו צריכים לדבר הרבה, התחושות עברו גם בלי מילים", הוא מספר בהתרגשות

"עסקת המאה", במילים אלו מגדיר נצר משאלי את תרומת הכליה, אותה הוא העניק לפני מספר חודשים בבית החולים תל השומר. "אני פשוט לא מכיר עסקה משתלמת מזו", הוא טוען, "אתה משלם מינימום מחיר של ניתוח לא מסובך ותקופת החלמה קצרה, ללא שום משמעות לטווח הארוך, ומקבל בתמורה זכות עצומה, כשאתה יודע שנתת לאדם אחר ולמשפחתו חיים שלמים. זהו סיפוק עצום שאי אפשר לתאר במילים".

לדבריו, חוויית התרומה הייתה מרגשת ומשמעותית. "יודאי בין החוויות המשמעותיות ביותר שהיו לי בחיי", הוא אומר, "אך יחד עם זאת השתדלתי שלא לעסוק בה יותר מידי ולא לראות את עצמי כאדם מיוחד, או כמישהו שעשה מעשה גדול ועצום. בסך הכל זכיתי להיות האדם הנכון בזמן הנכון, כי איכשהו החיים הובילו אותי לתרומה. אני שמח במה שעשיתי, אך לא רוצה שכל חיי יתרכזו סביב הפעולה הזו. לדעתי אין צורך בכך, זהה מיותר".

בידיים טובות

את רעיון התרומה קיבל נצר מחבריו הקרובים. "יש לי כמה חברים שתרמו כליה בשנים האחרונות, בכל פעם שאחד מהם עשה זאת, הרהרתי בכך שגם אני הייתי רוצה, והמחשבה נכנסה לקופסה. בסופו של דבר כבר לא הצלחתי להתאפק והתחלתי את התהליך דרך מתנת חיים, מתוך מקום של 'לך-לך, ואם לא ילך - לא נורא! לא רציתי לפתח תקוות וציפיות, כי ידעתי שכ-50% מהאנשים שניגשים לתהליך הבדיקות אינם נמצאים מתאימים. ככל שהתקדם התהליך, התחלתי להפנים את זה שככל הנראה אהיה בפנים ואזכה לתרומה כליה, מיום ליום זה הפך להיות יותר ממשי ומרגש".

לא היו התלבטויות או חששות בדרך?

"לגמרי לא. לא חששתי בכלל, גם בגלל שראיתי את חבריי שהחלימו לגמרי, וגם כי חוויית מקרוב את הבדיקות הרפואיות המחמירות, כך שהיה ברור לי שאם יהיה דבר מה, ולו הקטן ביותר שעלול לפגוע בי, הרופאים יעצרו את הכל. הרגשתי לגמרי בידיים טובות. בכל פעם שהתעוררו לי שאלות הייתי פונה למתנת חיים, והם הפנו אותי לתורמים אחרים ששיתפו מניסיונם, או לרופאים מקצועיים שהשיבו לי על הכל בסבלנות ובנינוחות, זה נתן לי הרבה ידע וכוח".

את המושטל שלו, איש אקדמיה הסובל ממחלת כליות גנטית, פגש נצר רק אחרי הניתוח. "כבר בתחילת התהליך, כששאלו אותי אם אני רוצה לפגוש את המושטל, אמרתי שאשמח להיפגש, אך אם הוא לא ירצה - אבין ואכבד זאת. בסופו של דבר המושטל דווקא רצה לפגוש אותי, אך לא הייתה לנו הזדמנות. אפילו בערב הניתוח, הגענו יחד לבית החולים, אך כל אחד התאשפז בנפרד ולא הספקנו לערוך היכרות מסודרת".

בבוקרו של יום הניתוח התעורר נצר בתחושה מדהימה של 'הנה, היום זה קורה'. "חוויית התרגשות גדולה מאוד", הוא מעיד, "אני זוכר את עצמי מובל לחדר הניתוח כשאני מרגיש בלב שמחה והתרוממות, מחדר הניתוח אני זוכר אולי דקה מטושטשת, שכן מיד לאחר מכן הורדמתי. הרגעים הבאים היו כבר רק בחדר ההתאוששות ולאחר מכן במחלקה, כשהרופאים נכנסו ועדכנו שהניתוח עבר בהצלחה והכליה נקלטה היטב".

ללא שום מחיר

למחרת הניתוח פגש נצר לראשונה את המושטל שלו. "באתי לבקר אותו בחדרו וזו הייתה פגישה מרגשת מאוד", הוא מציין. "אני חושב שזה היה הרגע הגדול ביותר בכל התהליך. אמנם לא נפלנו זה על צווארו של זה, כמו בסרטונים, למעשה שנינו היינו נבוכים מאוד. אבל התחושות הועברו גם בלי מילים, ובלי נאומי תודה והוקרה. שנינו הבנו היטב מה קורה פה וזה היה כל כך מרגש, האווירה בחדר הייתה מחשמלת".

נצר אינו מסוגל שלא לחזור שוב על המשפט שציין בתחילה: "תרומת הכליה היא העסקה המשתלמת ביותר שעשיתי בימי חיי. תקופת ההתאוששות לאחר הניתוח הייתה ממש נחמדה, וחדש אחרי התרומה כבר חזרתי לתפקוד מלא בעבודה וכמעט שכחתי מכך שתרמתי. אז נכון שלא לכל אחד מתאים לתרומה, אבל למי שמרגיש שהוא יכול ומסוגל אני ממליץ על כך בחום. מניסיון אישי - זהו אחד הדברים המשמעותיים ביותר שאפשר לעשות, אתה באמת רק מרוויח, וכמעט לא משלם מחיר".

"בכל פעם שהתעוררו לי שאלות הייתי פונה למתנת חיים, והם הכנו אותי לתורמים אחרים ששיתפו מניסיונם, או לרופאים מקצועיים שהשיבו לי על הכל בסבלנות ובנינוחות, זה נתן לי הרבה ידע וכוח"

מיוחד אין אמריקה

אחרי שלושה שבועות חזרתי לרוץ, ולאחר חודש כבר חזרתי לפעילות בחדר כושר, ממש כפי שהייתי רגילי".

מאז התרומה חלפו כארבעה חודשים, ולאריק נותר להגיד רק דבר אחד לסיום: "ההחלטה לתרום כליה היא החלטה מאוד דרמטית ומשמעותית. היא חייבת לבוא מתוך האדם עצמו והוא צריך להיות בטוח שהיא נכונה ביותר עבורו. אבל אם הוא מגיע למסקנה שהוא אכן מסוגל לבצע את זה, אני יכול להבטיח לו שהוא יהיה מאושר". אריק עוצר לרגע, מנסה לנסח את המשפט הבא, ולבסוף מרים ידיים ואומר בחיוך: "את הסיפוק שמרגישים אי אפשר לתאר במילים - לא בעברית ולא באנגלית".

כיהודים, יש לנו כאן את בתי החולים הטובים ביותר וגם את מתנת חיים שמגישה מענה מושלם לאורך כל הבדיקות ובזמן הניתוח. לא ראיתי שום צורך להגיע לחו"ל".

עוד הוא מציין שדווקא משיחות שקיים עם חבריו שעברו את הניתוח בארה"ב, הוא שמע על כך שהרופאים בבתי החולים המובילים שם רואים את מדינת ישראל כמובילה בניחותים ובתרומת כליות, עקב ניסיונה הרב בתחום, ואף לומדים רבות מהרופאים הישראליים. "הפכנו בשנים האחרונות למעצמה של תרומת כליות, אין עוד דבר כזה בעולם", הוא טוען.

הסיפוק הגדול ביותר

בסופו של דבר תרם אריק את כלייתו לחולה כליות בן 39, אב לשני ילדים המתגורר ברחובות. בשל מחלתו הוא נאלץ להיות במשך שש שנים בטיפולי דיאליזה, עזב את עבודתו וכמעט לא תפקד, עד לרגע שבו נודע לו על התרומה שתציל את חייו.

"פגשתי את המושתל שלי רק לאחר הניתוח", הוא מספר, "ומאז אנחנו שומרים על קשר ואני שמח לשמוע שהוא מתאושש וחוזר לחיים תקינים. גם אשתי ובתי פגשו את בני משפחתו בזמן שהיינו בחדר הניתוח ונוצר קשר משפחתי נרחב. עד היום אנחנו מדברים לא מעט, בעיקר לפני שבתות וחגים. בכל שיחה כזו הוא מספר לי איך שהוא מתאושש וחוזר לעבודה ולפעילויות עם המשפחה. זה מאוד משמח אותי, כי לאורך כל תקופת הבדיקות, חלמתי על הרגע שבו אהיה אחרי התרומה ואדע שהכל הסתיים על הצד הטוב ביותר, והנה, ברוך השם הרגע הזה הגיע".

גם ההתאוששות שלו מהניתוח, הייתה לדבריו קלה יותר מכפי ששיער. "אני איש הייטק ושבעיים לאחר התרומה כבר חזרתי לעבודה,

לפני כעשר שנים עשה אריק צעד משמעותי בחייו, כאשר החליט לעלות לארץ יחד עם משפחתו. בשנה האחרונה הוא קיבל החלטה משמעותית נוספת - הוא רוצה לתרום כליה, ולעשות זאת דווקא כאן, בארץ הקודש.

"הכל התחיל כששמעתי משני חברים שלי על כך שתרמו כליה", הוא מספר, "הם תיארו לי את הפשטות שבתרומה ואת הסיפוק האדיר שהרגישו. שמעתי את הסיפורים שלהם והרגשתי שהדבר יכול להתאים גם לי. בדיוק באותה תקופה נודע לי שחבר טוב שלי זקוק לתרומה, ופתאום הבנתי שזה לא במקרה ששמעתי על החברים שתרמו כליה, אלא משמיימים כיוונו אותי לכך, כי זו יכולה להיות הזכות שלי - לתרום".

מעצמה של כליות

אריק פנה למתנת חיים והתחיל במסע הבדיקות, לא לפני שהתייעץ על כך עם הרב הבר ושמע ממנו את מלוא הפרטים. בשלב מסוים של התהליך נודע לו שחברו לא זקוק בסופו של דבר לתרומה, מכיוון שאחותו תורמת לו. "ברגע הראשון הרגשתי אכזבה", הוא אומר, "אבל מהר מאוד הבנתי שזה בכלל לא מאכזב, אלא בדיוק להיפך - אני יכול להמשיך בתהליך ולתרום לאדם אחר, כך יזכה אדם נוסף לקבל חיים".

אז ביקשת לתרום דווקא לחולה מסוים?

"לא הייתה לי שום בקשה, אך בשלב כלשהו פנה אליי משהו שמתגורר דווקא בארה"ב וביקש שאתרום לו. הוא הציע שימין אותי ואת משפחתי על חשבוננו לארה"ב למשך כל זמן ההשתלה, אבל הרגשתי בליבי שזה לא יהיה נכון. ארץ ישראל היא הבית שלנו

אחרי שאריק סולט עלה לארץ, הוא החליט כי ברצונו להעניק את כלייתו למי שזקוק לה ביותר < "הרופאים בחו"ל טוענים שהמקום המקצועי ביותר בעולם לעבור את הניתוח הוא בארץ, הם בעצמם לומדים מהרופאים בישראל", הוא מספר

טל של חיים

שמעון טל היה בן 63 כשהחליט לתרום כליה, וכשהתייעץ על כך עם אביו השופט בדימוס צבי אלימלך טל, הגיב האב: "הלואי שהיו מוכנים לקבל גם ממני" < **מי היה הנתרם? ומי היווה עבורו מקור להשראה?**

היה זה לפני כשנה וחצי, לאחר תקופת חגי תשרי. כמו רבים מעם ישראל, גם שמעון טל יצא מאותם ימים באווירת התעלות רוחנית. "מניסיוני בשנים קודמות ידעתי שמהר מאוד אחזור לשגרה וההתרוממות תתפוגג, אז החלטתי לחפש איזה מעשה של התנדבות או תרומה שישמר את האווירה הרוחנית של ימים אלו", הוא מספר. באותם ימים נתקל שמעון בפעם המי יודע כמה בפרסום של מתנת חיים, והחליט שהוא רוצה לנסות לתרום. "למרות גילי היחסית מבוגר, שעמד על 63 שנים, הרגשתי שאני מעוניין בכך", הוא מסביר, "הרגשתי תחושת הודיה גדולה להקב"ה על כך שנתן לי בריאות טובה, וחשבתי שאם יש אפשרות לחלוק את בריאותי עם אדם נוסף – זו יכולה להיות הזכות שלי. עם זאת, אני חייב להודות שהסתפקתי אם

אזכה להגיע לקו הגמור, כי הבנתי שבבתי החולים מדקדקים מאוד בבריאות התורמים, ולמרות שאני נחשב אדם בריא, בגילי קל למצוא נתונים שיוציאו אותי מהרשימה".

כמו לפני לידה

שמעון יצא לדרך בהתרגשות עצומה. "בתחילה רק אשתי ידעה על כך שפניתי למתנת חיים, היא לרגע לא חששה, אלא בעיקר התפללה. אבל כבר מאז שראתה את הטפסים במחשב, היא הודיעה לי שלמסע הזה אנחנו יוצאים יחד".

באותו שלב, כפי שמציין שמעון, הם הרגישו ממש כמו בתקופות של לפני לידות ילדיהם. "בדיקת כפי שלפני הלידות ביקשנו לא לדעת את מין העובר, כך החלטנו שאנו לא מעוניינים לדעת מיהו הנתרם, וכאשר פנו אלינו ממתנת חיים לאחר שלושה חודשי בדיקות כדי לבשר שיש נתרם, ורוצים לספר לנו עליו, עצרנו אותם מיד ואמרנו שאנחנו לא מעוניינים לדעת".

בכל זאת, שבועיים לפני הניתוח, התרחש הגילוי הגדול. היה זה כאשר שמעון הגיע לפגישה קצרה עם המרדים, וכשהוא עמד בתור לדלפק המחלקה, הוא שמע את הפקידה מכריזה בקול רם: "שמעון טל, הנה התיק שלך". "בוזיית עיני", הוא מספר, "קלטתי שמאחוריי עומד זוג, ועל פי תגובתם הבנתי שהם מתרגשים מאוד. לא היה לי ספק שמדובר במושתל שלי, והבנתי שיהיה מגוחך להתעלם. אז הסתובבתי, לחצתי יד ואמרת: 'נעים מאוד, אני שמעון טל, ואני

מבין שאנו יוצאים למסע משותף, ארוך ומיוחד, אני מאחל הצלחה לכולנו".

מלכתחילה תכנן שמעון להמשיך מהפגישה עם המרדים להשתלמות חשובה, אך כשיצא מהחדר פגש שוב את בני הזוג, ואז כבר הבין שהוא יעבור היום השתלמות מסוג אחר. "לא התאפקתי ופתחתי בשיחה מחודשת, הם סיפרו לי על עצמם וריגשו אותי בצורה לא רגילה. התברר שמדובר באדם שצעיר ממני בשש שנים, הוא אב לארבעה בנים, אחד מהם אוטיסט. לאשתי, לה הוא נשוי בנישואים שניים, יש גם כן ארבעה ילדים שאחד מהם על הספקטרום, מה שאומר שיש להם משפחה גדולה עם שני ילדים בעלי צרכים מיוחדים. התברר שהם הורים מדהימים, הם לרגע לא דיברו על מצבם מתוך כעס או תסכול, אלא להיפך, סיפרו שכאשר ילדיהם המיוחדים גדלו ולא נמצא עבורם הוסטל, הם הקימו מערך של דיוור מיוחד עבורם. ככל שהמשכנו לשוחח הסתבר לי שחיייהם מלאי נתינה, והדבר היחיד שמעיב על האושר שלהם הוא מחלת הכליות של הבעל, אשר נמצא במשך שש וחצי שנים בדיאליזה, שלוש פעמים בשבוע. גם כשהם דיברו על המחלה הם לא התלוננו, והבעל הסביר לי שהוא מנסה להמשיך לתפקד למרות העייפות והמגבלות. מצאתי את עצמי עומד ומתפעל, מרגיש את הזכות הגדולה לתרום לאדם כה יקר".

עם זאת, שמעון מציין כי במהלך השיחה, הוא הרגיש שהזוג שלפניו יוצא מגדרו ולא גומר להרעיף עליו תודות. "לא רציתי שהם יחושו אסירי תודה", הוא מבהיר, "והחלטתי שאני צריך לשחרר אותם מ'מאסר העולם' הכפוי שהם חשים. באופן אישי הזדמן לי בעבר לשבת בוועדות לשחרור אסירים בבתי הסוהר, כך שאני יודע מקרוב איך מרגיש אסיר, ולא רציתי שהם יהיו במקום הזה. אז פניתי לבעל בכנות ואמרתי לו שאני חושב שכל אדם שמשתדל לתת מהטוב שיש לו לאחרים, הוא איש טוב ועושה מעשה גדול. כאן הוספתי ופירטתי עד כמה שאני מעריך אותו על שלל מעשיו, והבהרתי שבאמת אין סיבה שהוא יעריך אותי יותר מכפי שהוא מעריך את עצמו".

ההכנות האחרונות

בערב התרומה החליט שמעון לשתף את ילדיו בבשורה. "יש לי שבעה ילדים שיהיו בריאים, חלקם נשואים ובעלי משפחות. לא ידעתי מה תהיה תגובתם, אך שיערתי שלא כולם יתלהבו. בסופו של דבר כתבתי להם מכתב משותף, והתגובות היו מעניינות, מחזקות ומאוד מעודדות".

לאחר מכן הגיע השלב הקשה יותר, בו הוא ניגש לעדכן בכך את הוריו. "הוריי שיחיו, שניהם אנשים מבוגרים בעשור העשירי לחייהם", הוא מפרט, "הם דעתנים וחכמים, עם ניסיון חיים רב. אבא היה במשך שנים שופט בבית המשפט העליון ומתוקף תפקידו ליווה הרבה מאוד משפטים בהם דנו ברשלנות רפואית. היה ברור לי שיהיה לו מה להגיד, והאמת היא שקצת חששתי. כשאני על יד אבא אני מרגיש כמו ילד, ואם הוא אומר לי 'לך תסתפר', או 'תלבש סוודר', אני לא מעז להמרות את פיו. מה אעשה אם הוא יטיל וטו על התרומה?"

לבסוף הגיע שמעון להוריו יחד עם אשתו, ואחרי שסיפר להם שהוא בתהליך לקראת תרומת כליה, הגיב אביו מיד: "איזה מעשה אצילי, זהו דבר נפלא, אילו היו מסכימים לקבל ממני כליה, גם אני

הייתי תורם". אמו לעומת זאת, רק נעצה מבט באשתו, ושאלה: "ומה את אומרת?" "אלו היו שתי תגובות כל כך מיוחדות, שנתנו לי המון כוח להמשיך", הוא אומר, "אגב, כשביקרתי אצלם שבוע לפני הניתוח, ואמרתי להם שבפעם הבאה אפגוש אותם אחרי שאעבור הכל, ראיתי על פניהם עננה של דאגה. זה לא שהם שינו את דעתם, אבל הורים הם הורים והם דאגו לי. גם אני אישית דאגתי, וככל שהתקרב הניתוח המחשבות שלי היו בעיקר על הפרוצדורה שאני עומד לעבור, ופחות על הרעיון הגדול של התרומה".

דווקא ביום הניתוח, כאשר הגיע שמעון לבית החולים בלינסון, הוא חש שהפחדים מתפוגגים. "אמנם הייתה לי תחושה מוזרה – אני מגיע כמו אדם בריא, נוהג ברכב, צועד על רגליי, ופתאום נכנס למחלקה, לובש פיז'מה של בית חולים ומתחבר לצינורות ואינפוזיה, אבל הצוות בחדר הניתוח היה מקסים, הדיבור שלהם היה חביב ופשוט לא הרגשתי שאני מורדם. התעוררתי רק כשהגיע רופא לבקר אותי ושאל איך אני מרגיש. התגובה שלי הייתה: 'תבטיח לי שבאמת הוצאתם לי כליה, אני לא מאמין'".

למחרת הניתוח הגיעו לבקר את שמעון אורחים חשובים. האחד הוא הרב ישעיהו בר, יו"ר מתנת חיים. "הוא שוחח אתי ימים ספורים קודם לכן, בערב שבת, וביקש לדעת את שמי המלא כדי שאשתי תתפלל עליי בהדלקת נרות. בנוסף, גם אבא שלי התעקש לבקר אותי בבית החולים. האחים שלי ניסו להשפיע עליו שיחכה עד שאשתחרר, אבל הוא כל כך התרגש ולא ויתר על הביקור".

ההתאוששות הייתה קלה יותר מכפי שהוא יכול היה לחשוב. "אושפזתי בחדר יחד עם אדם אחר, רופא במקצועו, והוא נתן לי עצות כיצד לחזור לשגרה בהדרגה. בערך שלושה שבועות לאחר הניתוח, כשאני כבר הייתי בבית והתחלתי לחזור לשגרה, הודיע לי המושתל שלי על כך שהוא משתחרר מבית החולים. זו הייתה בשורה משמחת מאוד".

מעורר השראה

שמעון מספר כי בתקופה של אחרי הניתוח, הוא פגש לא מעט אנשים בסביבתו הקרובה שביקשו לשמוע ולהבין מה היה ואיך הכל קרה. "אחד האנשים שהתעניינו בכך במיוחד הוא ידיד טוב מהיישוב שלי בשם אריק כהן. כששוחחנו גיליתי לו: 'אתה חלק מההשראה שלי'. אריק השתומם, ואני ציינתי שלעולם לא אשכח את המעשה האצילי שלו לפני כמה שנים, כשהוא הזדמן לגשר באזור הצפון, שם ראה שתי נערות זועקות לעזרה. התברר שאחותן נפלה למים ונסחפה, אביהן ניסה להצילה, אך נסחף איתה יחד. אריק לא התלבט, ובתושייה מדהימה זינק למים, תוך כדי סיכון עצמי, והציל את הבחורה. סיפורי על כמה התפעלות הייתה לי מהמעשה הזה. 'אתה לא חשבת על עצמך, אלא זינקת למים תוך כדי סיכון חיים. חשבתי לעצמי שאם אתה יכול לבצע מעשה כל כך ענק, אני בוודאי יכול לעשות השתדלות קלה בהרבה, כדי להביא חיים לעולם'. אריק התרגש מאוד, ואמר לי: 'לא תאמין, אשתי קרן אמרה לי לאחרונה בדיוק את אותן מילים, והיא אף החליטה בגלל זה לתרום כליה. כעת אנו נמצאים בתהליך, ואתה הראשון ששומע על כך! לפני כחודשיים אשתו אכן תרמה, זו הייתה גרירת מעגל מדהימה".

בריאותו, אני שמח לראות שהוא שומר על הכליה ומתחזק אותה כמו שצריך".

שלווה מיוחדת בניחוח

כאשר מתן מדבר על תהליך התרומה, הוא מבקש לציין דבר אחד: "ראיתי שהרופאים בתל השומר מדקדקים מאוד בבדיקות, ולכן באף שלב של התהליך לא חששתי. אחת מהבדיקות שלי יצאה גבולית בתחום מסוים, ומיד שלחו אותי לעבור אותה שוב ובדקו את התוצאות בכובד ראש. הרגשתי שלא מעניין אותם לקבל את הכליה, אלא הם דואגים לבריאותי באמת, ואם ימצא חשש ולו הקטן ביותר – הם לא יאפשרו לי לתרום."

מספר ימים לפני הניתוח ארגנו לו חבריו ובני משפחתו ערב מיוחד – לכבוד יום הולדתו ה-39 ולרגל הניתוח הקרב. "זה גם המקום לציין את התמיכה והדחיפה הרבה של אשתי ובנותיי", הוא מוסיף. "בסופו של דבר, כשהגעתי לרגע הגדול שבו הובלתי לחדר הניתוח, הרגשתי שלווה מיוחדת והייתי ברוגע בלתי מוסבר, התחושה שלי הייתה שאני עושה את הדבר שהכי נכון לעשות, ומשכך לא יאונה לי כל רע".

ההתאוששות הייתה לדבריו מהירה. "כשבוע אחרי הניתוח זכה בית הספר שבו אני מלמד בכפר החינוך הארצי, כך שלמרות שבאופן רשמי הייתי אמור לנוח בבית, לא התאפקתי והגעתי לביקור קצר. בערך שבועיים אחרי הניתוח כבר התחלתי לחזור לעבודתי בהדרגה – בתחילה עם שיעור אחד ביום ואחר כך הוספתי לפי הכוחות שהיו לי. רק בהמשך, כשהזדמן לי לשוחח עם תורמים אחרים, הבנתי עד כמה שתהליך ההחלמה שלי היה מהיר ביותר. תוך כמה שבועות לא היה לי שום זכר לכאבי הניתוח, הכל נשאר מאחור".

ומה אמרו תלמידיך על התרומה?

"שיתפתי את תלמידיי ימים ספורים לפני הניתוח, והתגובות שלהם היו מרגשות מאוד. התברר שאחד ההורים בעצמו מושתל כליה, והוא יצר איתי קשר וסיפר לי איך שהוא התרגש לשמוע מבנו על התרומה. בכלל, זה היה הנושא המדובר בבית הספר באותם ימים. בעקפיץ אני יכול לומר שהועבר כאן מסר חינוכי חשוב, אבל זה לא ששיתפתי את התלמידים כדי לחנך אותם, אלא פשוט כדי שייבינו מדוע אני נעדר ולא מגיע לכיתה".

מכיוון שמתן מתגורר בסמוך לבית הספר, לא התאפקו תלמידיו ולאחר תיאום הגיעו לבקר אצלו בבית מעט לאחר התרומה. "סיפרתי להם על מה שהיה בחדר הניתוח וזה עניין אותם מאוד, הם גם רצו לשמוע מה שלום המושתל, שכן התפללו עליו רבות, ואני שמחתי לספר להם שהוא מתאושש ובקרוב ישוחרר מבית החולים. ואז, אמרתי שיש לי דבר חשוב להגיד להם. כולם השתתקו ואני הסברתי שבאוויר העולם מפוזרים המון מעשים טובים שאפשר לעשות, צריך רק לפקוח עיניים ולראות איך אנחנו יכולים לעזור לזולת. הבהרתי שזה לא חייב להיות דווקא תרומת כליה, אלא גם כל דבר אחר. צריך רק לפקוח עיניים, לראות את הזולת ואת היכולת שלנו לתרום לו, ופשוט לקום ולעשות מעשה".

זה החיים שלו נעו. בשלב מסוים הוא הבין שאין שום תורם, וניסה לרכוש כליה בחו"ל בתשלום, אך לא הצליח להשיג כסף למימון".

ערכת אתו היכרות לפני הניתוח?

"אישית רציתי להכיר אותו קודם, אך התלבטתי בשבילו, כי חששתי שהוא יובך. בסופו של דבר הוא בעצמו יצר קשר טלפוני בערך שבוע לפני התרומה. זה היה בשלב שבו הוועדה עדיין לא אישרה אותי סופית, כך שהייתי מאוד לחוץ ומתוח שהתרומה אכן תצא לפועל. השיחה הייתה טלפונית בלבד, אך למרות זאת אני חושב שהיא הייתה במקום. בהחלט היה נכון לקיים אותה ולערוך היכרות מוקדמת. הצחוק הגדול הוא שלמפרע התברר שדווקא הכרנו זה את זה, שכן בהמתנה לוועדה ישבנו יחד, אך באותו זמן שנינו לא זיהינו ולא קישרנו".

הפעם הראשונה שבה הם נפגשו באופן רשמי, הייתה שעות ספורות לפני הניתוח. "הגעתי למחלקה כדי להתאשפז ומיד כשזיהיתי אותו – ניגשתי אליו", מספר מתן. "יש לנו תמונה משותפת מהרגעים של טרום הניתוח, ולאחר מכן תמונות נוספות מהרגעים של אחרי הניתוח, שכן הוא שכב בחדר הסמוך לשלי והיינו בקשר לאורך כל האשפוז".

מתן מתרגש במיוחד כשהוא מזכיר בסיטואציה בה הוא ראה את המושתל שלו מועבר מחדר ההתאוששות אל המחלקה. "הבנתי שהוא כבר 'אחרי' והרגשתי שמחה אדירה. באותם רגעים המושתל שלי בקושי היה מסוגל לדבר, כי הוא היה מחובר למכשירים, אבל בכל זאת הצלחנו להחליף מספר משפטים והבנתי ממנו שהכל עבר בשלום."

"מאז יש לנו קשר מצוין ואנחנו משוחחים הרבה. תכננו גם להיפגש בחג הפסח, אך לצערי זה לא יוכל לצאת לפועל, כי הוא זהיר עם עצמו מאוד בגלל הקורונה. אישית דווקא משמחת אותי ההקפדה שלו על

מתן הומינר, מורה ומחנך, תרם כליה לבחור בן 47, ושבוועיים לאחר מכן כבר שב לתלמידיו שציפו לו בדריכות < "כשהוכנסתי לחדר הניתוח הרגשתי שלווה עילאית", הוא מסביר, "ידעתי שאני עושה את הדבר הנכון והמדויק ביותר"

תרומה מכל הלב

הפתעה. זו התחושה שהרגיש מתן הומינר, כשהיה לקראת סוף המסלול של חצי מרתון ירושלים. כשהוא כולו מזיע, מתנשם ומתנשף, הוא הגיע לעליות האחרונות בכניסה לעיר. ואז, לקראת סוף העלייה הגדולה עקפו אותו שני חבר'ה קלי רגליים. מבט קצר אל חולצותיהם שיקף לו את הכתוב עליהן: "כליה אחת – אבל לפניך".

בום. הוא לא היה צריך יותר. באותם רגעים, תוך כדי ריצה וסיום המסלול, היה ברור לו דבר אחד. כן, גם הוא רוצה להימנות על תורמי הכליות. "תמיד רציתי לתרום, אבל התלבטתי ולא התקדמתי", הוא מסביר, "כשראיתי במו עיניי איך שהתורמים ממשיכים בשגרת חייהם הרגילה, ואף מצליחים לעקוף את כולם במרתונים, פשוט לא הייתי מסוגל להתאפק. בדיוק שבועיים לאחר מכן הגיעה אליי חוברת סיפורים שמתנת חיים הוציאה לרגל חג הפסח, קראתי את סיפורי התורמים, ומיד יצרתי קשר".

חיים סביב דיאליזה

בתחילת השנה הנוכחית, כשבעה חודשים לאחר פנייתו הראשונית למתנת חיים, עלה מתן על שולחן הניתוחים ותרם את כלייתו לבחור רווק בן 47, חולה דיאליזה ותיק שמטופל במשך השנים האחרונות שלוש פעמים בשבוע במחלקת הדיאליזה בבית החולים אסותא באשדוד.

כאשר מדבר מתן על "המושתל שלו" ניכרת ההתרגשות בקולו. "כשאתה משוחח עם אדם שחוה את טיפולי הדיאליזה, אתה מבין עד כמה שהם משפיעים לא רק על הגוף, אלא גם על הנפש. בעקבות מחלת הכליות של המושתל שלי, הוא היה נוסע שלוש פעמים בשבוע לטיפול דיאליזה מחוץ לעיר, וזהו – זה כל מה שהוא עשה בחייו. סביב

במיוחד עכשיו מצילים חיים

תרומות כספיות מאפשרות לנו לגייס תורמי כליה חדשים

העברות בנקאיות:

בנק מרכנתיל-17
סניף כנפי נשרים - 661
מספר חשבון 62951787
על שם "מתנת חיים"

אפשר לתרום למתנת חיים דרך ביט!

לשלוח למספר:
054-3213911

נא לשלוח כתובת
דוא"ל לאותו מספר
כדי לקבל קבלה

לתרומה מאובטחת באשראי:

<http://bit.ly/1TOusKD>

סרוק את הקוד כדי לבצע תרומה
בטוחה בכרטיס אשראי

צ'קים לפקודת מתנת חיים יש לשלוח ל:

מתנת חיים
כנפי נשרים 15
ירושלים 9546427

עיגול לטובה:

קנו בכרטיס אשראי,
תעגלו לשקל הקרוב
ותשלחו לנו את האגורות!
<http://bit.ly/MC-RU>

מוקד תרומות: *2716

judy@kilya.org.il

ניתן לתרום בעמדות 'נדרים פלוס' ו'קהילות'

למתנת חיים אישור מס הכנסה לענין תרומות לפי סעיף 46